

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

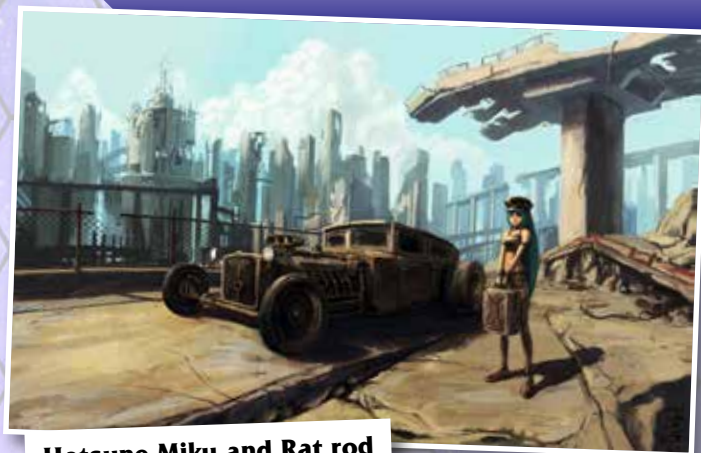
Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Erdős Sándor • Ginko • R. Harbinger
• Homor Tivadar • A.J.Vale • A.K. András
• Cyrus Livingstone • n13 • Ebenezer
• Kohász • Józsa Bence • Mortelhun
• Natali Sanders • Cat_ • Kis György
• jocker • kovacsgabor • DadaistaB
• Tumicz Krisztina • bel corma
• atesz990 • csabi6669 • angyalka146
• Ariana T. Dianis • Eliza Beth

XVII. évf., 9. szám, 2025. szeptember

Azure station

Hatsune Miku and Rat rod

Mechanics

lagoon

Snowy cliff

Forest

Greeting

Castle ruins

INFO BOX

DANMRAK

Az orosz művész eredményei kapcsán így fogalmaz:
„Csendes sikátor, a romok lakója, magányos GlaDos.”

Portfólió:

<https://www.deviantart.com/iidanmrak>

Szerkesztői köszöntő

Az elmúlt napokban megérkezett az ős, elviselhetőre hűlt a hőmérséklet. Lassan magunk mögött hagyjuk a nyári pörgést, az élményeket. Beköszönt az elmélyülős időszak, a sötétedés utáni séták, borozgató esték.

Ám már nyakunkon vannak az őszi megemlékezések a történelmi eseményekről, az ünnepek, és bizony észre sem vesszük, a Mikulás már berakja a fényesre pucolt csizmánkba az ajándékot, aztán a karácsonyfa meghitt fényeinél üldögélünk, hogy a szilveszteri „ereszdelahajamat” partiról ne is beszéljek.

Ám azért addig van még idő, talán arra is, hogy olvassunk ezt-azt. Most például a legújabb AKF-et, melyben komoly exkluzív tartalom kapott ismét helyet, ahogyan ez időről-időre megtörténik.

A hét végén lezárul a Halloween a Lidércfény Online elnevezésű pályázatunk, tehát van még néhány napotok az alkotásra, csiszolásra, átnézésre, javításra és a beküldésre. Jelenleg tizenegy pályamű áll versenyben, de - ahogyan az lenni szokott - bizonyára az utolsó percekben érkezik majd még jónéhány. Ezután a zsűrinek lesz vele dolga, nektek már csak hátra kell dőlni, és türelmesen megvárni az eredményhirdetést. Érdekes lesz majd a Lidércfény Online Facebook csoportba is benézni az aktuális infóért.

Kellemes olvashatást kívánok!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Novellák

Erdős Sándor - Pad az indóház mellett	4
Ginko - Fröccsözés	5
R. Harbinger - Kapcsolatok árfolyama	6
Homor Tivadar - A felejtés	8
A.J.Vale - 57 perc	9
A.K. András - Időcsúszás	12
Cyrus Livingstone - Nőt és gyereket soha! <i>A Dead Bird Valley-i incidens</i>	15
n13 - A hullámok titka	19

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Ariana T. Dianis

- Nem minden szörny, ami sárkány	21
Eliza Beth - Kísértet megy	22

Sorozat

Ebenezer - A tanítvány – 7-8. fejezet	24
--	----

Versek

Kohász - Régi szerelmek	33
Józsa Bence - Megújultam	33
Mortelhun - Magány	33
Natali Sanders - Mozzanatok	33
Cat_ - Többiek	33
Kis György - Hulló leveleink I.	34
jocker - Magányom gyürkődik	34
kovacs gabor - Rekviem	34
DadaistaB - Könnyel áztatva	34
Erdős Sándor - Rúnák könyve	34
Tumicz Krisztina - rajzolt	35
bel corma - Téged...	35
atesz990 - Visszatért Jövő	35
csabi6669 - Ölelj magadhoz...	35
angyalka146 - A kereső	35

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Erdős Sándor

Pad az indóház mellett

Nem minden ember életében fordul elő, hogy olyan helyekre jut el, ahová mások sohasem. Ez megtörténhet úgy is, hogy a képzelet szárnyán repülünk sosem látott, varázslatokkal és titkokkal teli helyekre, és megtörténhet a valóság fizikai formájában is.

Ezen az őszön is kipihenni vágytam az elmúlt időszak városi forgatagában munkával töltött napok fáradalmait. A valaha Központi Indóház néven ismert, ma már Keletiként nevezett pályaudvar mellett töltöttem édes semmittevéssel ezeket az órákat. Nagy kirándulásokat tettem gondolataimba merülve a múltban, mikor itt a téren még fürdőmedence is működött egy ideig. Tétován botorkáltam a Baross téren, mikor szemembe ötlött a közepén egy kis pad. Fából és kőből készült magányosan gubbasztó szomorú kis jószág volt a pályaudvar tőszomszédságában, amellyel eddig még sohasem találkoztam.

Szinte csalogatott magához, hívogatón, hogy pihenjek meg rajta és osztozzak a magányában.

– Hát végre eljöttél! – hallottam meg ekkor egy női hangot.

Ijedten a hirtelen megszólítástól felpattantam és körbenéztem, de nem láttam senkit sem a közelben.

– Ki van itt? – kérdeztem meg csendesen, de választ nem kaptam.

Lerogytam a padra és arra gondoltam, talán a pihenés ártott meg. Tenyerembe ejtett fejjel mosolyogtam saját buta gondolataimon. Mikor felemeltem a fejemet, egy ódivatú, kék színű, fodros szegélyű ruhába öltözött gyönyörű hölgyet láttam magam előtt, ahogy hívogatóan felém tárja a karjait. Felpattantam a padról, de abban a pillanatban a jelenés el is tűnt. Hirtelen szédülés fogott el és arra gondoltam talán valami rejtett nyavaja bujkálhat bennem, ezért visszaindultam az otthonomba, hogy megpróbáljam magam kicsit összeszedni.

Pár nap elteltével újra ráleltem a padra egy sötét és nagy örömmel siettem felé, hogy helyet foglaljak rajta. Ahogy ráültem, szinte azonnal megláttam a gyönyörű hölgyet kitárt karokkal. Mikor felálltam, hogy üdvözlőjem ismét eltűnt a szemem elől. Hamar rájöttem, hogy csak akkor látom, ha a padon ülök, ezért ismét helyet foglaltam.

Szinte azonnal feltűnt a látomás, és egy levegővétél múlva egy ifjú ember is előlépett a pályaudvar mellől. Sietős léptekkel ment a hölgy felé, átölelte és szerelmes csókokkal borította ajkait. Teljesen lenyűgözött a látvány ezért csak késve vettem észre egy másik férfit, aki kivont karddal rohant a pár felé. Azonnal felpattantam, hogy a

segítségükre siethessek, de ismét csak a már megszokott teret láttam. Mikor nem titkolt kíváncsisággal visszaültem a padra a két ifjú szerelmes vérbe fagyott teste hevert a földön. Tudtam, éreztem, hogy ez nem a valóság, csak talán a kivetülése valami múltbeli eseménynek, amire semmi ráhatásom nem lehet, de így is a tehetetlen düh szaladt át rajtam. Semmit sem tehettem.

Minden lehetséges helyen megpróbáltam kideríteni, hogy történt-e hasonló tragédia a környéken, de nem jutottam eredményre. Szomorúan ültem a városi könyvtárban, ahol a kutatásaimat végeztem régi napilapokat böngészve, mikor egy idős hölgy szólított meg.

– Netán segíthetek?

Nagyon megnyerő idős hölgy volt, azonnal bizonyos szimpátiát éreztem az irányába. Ősz haját kontyban fogta össze a feje tetején és kék, jóindulatúan mosolygó szemével kíváncsian nézett rám. Furcsán ódivatú fodros szegélyű ibolyakék ruhát viselt, ami a szeme színét olyan lágy fényűvé varázsolta. Belevágtam a történetem elbeszélésébe, bízva abban, hogy hitelt ad szavamnak és talán még a segítségemre is tud lenni a rejtély megfejtésében.

– Tudja, ez egy különös pad – kezdte a mondandóját. – Nem mindenki találja meg. A bánat és remény költözött bele. Réges-régen egy ifjú szerelmespárt találtak holtan a pályaudvar mellett. A lány apja ellenezte a kapcsolatukat, ezért dühtől kábán kardja élére hánnya az ifjú legényt, de olyan erős volt a dühe, hogy véletlenül saját egy szem lányát is a sírba küldte a döféssel. Mivel a környék egyik leggazdagabb ura volt a tettes, ezért egy nagyobb összeg befizetésével mentesült az egyéb büntetésektől. Viszont a legnagyobb büntetése a fájdalom volt, hisz egyetlen szeretett lánya halála száradt a lelkén. A történet szerint visszatért az Indóház mellé, bánatában meghasadt a szíve és egy kőszoborrá vált a teste. Egy őszi viharos napon villám csapott a szoborba és földre dőlve az enyészeté kezdett lenni. A félig már elporladt kő még ép részéből készített egy padot a megölt ifjú apja, hogy így kárhoztassa a gyilkost a tette színhelyén az örök emlékezésre.

– Roppant érdekes történet – mondtam a hölgynek.

– No, de ez csak egy vénasszony locsogása – mondta és otthagytam a gondolataimba merülve.

Azon az őszön még kétszer engedte a tér és a Keleti, hogy megtaláljam a padot és lássam az ifjú párt, de mindig felálltam és távoztam erről a szomorú helyről, mielőtt a véres végkifejlet bekövetkezett volna. Azt a látványt már nehezen viseltem, de azzal a boldog tudattal mentem el, hogy kicsit magammal viszek a bánatból.

Ginko

Fröccsözés

Múltkor is kevertél magadnak egy rövidlépést a gangon üldögélve. Kivitted a kis asztalt a hokedlivel. Megterítettél piros kockás terítővel, ahogy azt illik. Pohár, borosüveg, szódáaszifon – kész az oltár. Minden feltételnek eleget téve, amit csak egy laza nyári este megkívánhat.

„Lássuk csak: előbb a deci szóda, aztán ugyanennyi bor, fifti-fifti” – mondtad magadban könnyed elégedettséggel. Azzal egymásnak eresztetted az összetevőket, de mielőtt még felhörpintetted volna, figyelted, miként elegyedik szóba egymással az üde szikvíz és a száraz rizling:

– Szép időnk van, nemde? – köszöntötte a bort játékos, ámde enyhén ironizáló hangnemben a szóda.

– Igen, szép az este. Megint itt vagyunk – állapította meg kurtán és unottan a fehérbor. – Hát akkor... szabad egy táncra? – kérdezte kellenlenül.

– Természetesen. Úgyisincs választásunk... De legalább csináljon úgy, mintha élvezné! Elvégre, úgysem tart sokáig.

Épphogy keringőre libbentek, a szódavíz számára a tánc nem bizonyult elégséges kapcsolatteremtési eszköznek, egyre csak fecserészett:

– Ez volt legutóbb is. Alig kezdtünk nagy nehezen belemelegedni, már vége is szakadt... Mi itt keringtünk, ő meg csak leskelődött felülről, mint aki sose látott volna még minket így, együtt. Pedig valahányszor kijövünk ide, mindig ragaszkodik ehhez a műsorhoz. Elszédülünk, aztán hirtelen vége... minden elsötétül. Tartok tőle, hogy most sem lesz másként. Ismét áldozatai leszünk a magányos dorbézolásának.

A bor erre nem mondott semmit, amit a szóda kínosnak érzett, bár tudta, hogy partnere mindig ezt csinálja. Rendre némaságba burkolózik, kell neki pár pillanat, mire valamelyest megnyílik. Ennek ellenére képtelen volt megszokni a mély hallgatásokat. Frusztrálta, mert sose tudta, mi járhat visszafogott társa fejében. „Biztosan megint filozofál” – gondolta.

A szikvíz folytatta, egyre csak üres mondatokat bugyborékol, majd két buborékpukkanás között a rizling kihasználva a szünetet, így szólt:

– Pezsdítő a társasága, de zizegése nem több, mint energiapazarlás. Nem tudna kicsit visszafogottabb lenni? – morogta.

Táncpartnere erre megilletődött, válaszul csak lemondóan sóhajtott.

Újabb szünet következett, de a rövidke csönd ezúttal nem tűnt oly kellemetlennek a szódavíz számára. Mintha kevesebb buborék fickándozott volna benne. Izgágasága kissé alábbhagyott:

– Kezd megnyugtadni a jelenléte. Azonban valami azt súgja, nincs sok időnk.

– Még egy okkal több a hangtalan ringatózásra. Nem gondolja? – kérdezte a bor.

– Már hogy gondolnám?! Hiszen gyorsan meg kell beszélni mindent. De elment a kedvem a felszínes locsifecsitől. Inkább beszéljünk arról, hogy mi értelme...

– Minek mi értelme? – szakította félbe türelmetlenül a társa.

– A táncnak.

– Pontosan annyi, mint a nyáresti italozásnak: semmi.

Alighogy a rizling kimondta ezt, sejtette előre, hogy korántsem lesz kielégítő válasz a szódának. Számított a következő kérdésre, de már nem bánta. Amúgy is (bár próbálta palástolni) egész felfrissült partnere energikusságától, ahogy minél jobban belemerültek a keringőbe.

– Hogyhogy semmi? – Kifinomultabb válaszra számított a szódavíz.

– Gondolj bele, – váltott át tegezőre a fehérbor – csak forgunk, keringőzünk, nem jutunk el sehová! Mozdulataink akaratlanul is összegabalyodnak. Furcsa találkozásunk szédítő. Mindez nem tart néhány röpké pillanatnál tovább. Belefeledkezve a táncba hatunk egymásra... Nem lehet, hogy valójában ez... Ez lenne az értelme?

– Nocsak, kezdesz zizegni! – szólt a szikvíz zavartan.

És valóban, a bor tartózkodása oldódott, míg a szóda pezsgése enyhült. Játékosság keveredett a mélységgel. Szóltak volna még egymáshoz, különösen mikor úgy érezték, egészen összevegyül a lényük. Ám inkább hallgattak, és csak ringtak tovább.

„Na, most már jó lesz!” – kilépve a merengésből, félbeszakítottad kettejük különös, addigra már szavak nélküli, forgó párbeszédét. Lassan elkortyoltad az így született, finoman gyöngyöző fröccsöt. De nem akármilyen rövidlépés volt az, mert egyensúlyba került benne minden, ami látszatra ellentmondásos – megszentelve az átlagos nyár-estét.

R. Harbinger

Kapcsolatok árfolyama

– Ismerte az áldozatot, Mary Andrewst? – A detektív nő mélyen a szemembe nézett, akárha próbálna a vesémbé látni, majd elfújta egy vörös tincset a homlokából.

Pamela Matthews szemrevaló teremtmény volt, de nőies külseje kemény jellemet rejtett. Kézfogása csontropogató, tartása katonás.

– Természetesen, hiszen egy helyen dolgoztunk.

– Aham. – Erősen megnyomta a szót, mintha kevesellné a választ. Szemét lesütötte, és kopogtatni kezdte jegyzetfüzetét a tollal. – Tisztában van vele, Mr. Griffin, hogy keringenek bizonyos pletykák a dolgozók között önről és Ms. Andrewsról?

Mély levegőt vettem, és megdörzsöltem a karikagyűrűmet.

– Milyen pletykákra céloz?

– Állítólag több volt önök között, mint kollegialitás. Megjegyezni, ha a nyomozás során derül ki ilyesmi, az sokkal kellemetlenebbé teszi a helyzetet.

– Már három hónapja együtt jártunk.

– Szerette?

– Nem tudom. Talán. Három hónap után korai ilyet állítani, de azt hiszem, igen.

– És a felesége mit szólt hozzá? – A karikagyűrűm felé bökött a tollával.

Szomorkásan elmosolyodtam Becky említésére.

– Özvegy vagyok. Emlékként hordom, és ezt Mary is elfogadta.

– Nem tudtam, elnézést – felelte rideg, hivatali hangnemen.

– Nem tesz semmit.

– Tudott esetleg olyan személyről, aki ártani akart Ms. Andrewsnek? – Megráztam a fejem, ő folytatta: – Az önök kapcsolatával minden rendben volt? – Bólintottam, majd megjegyezte: – Sokszor az áldozathoz közelállók a legvalószínűbb gyanúsítottak.

Olyan hidegen köpte ki a szavakat, hogy kételkedtem benne, nem jégből van-e a szíve.

– Nem én tettem. Szerettem Maryt, és remélem, mihamarabb elkapják a gyilkosát, mert a szemébe akarok nézni a rohadéknak!

Megjelent előttem az irattár képe a padlón heverő Maryvel, a feje alatt alvadt vértócsával, ami megszínezte aranyló haját. Úgy meredt rám elsűrűkült szemmel, mintha vádolna valamivel. Közben Carla a fénymásoló mellett zokogott, és ketten nyugtatták.

A detektív bólintott.

– Meg kell kérdezni, hogy hol volt tegnap este!

– Otthon.

– És van rá tanúja? – folytatta Matthews detektív.

– Amiatt a személy miatt kell feltennie ezt a kérdést, aki igazolhatja, úgyhogy nincs.

Kezdttem nehezményezni az esetleges érintettségemre vonatkozó kérdéseket, és ezzel megszíneztem a hangomat is. Matthews bólintott, majd eltette a jegyzetfüzetet.

– Azt hiszem, ennyi is elég lesz. – Felállt. – Ha bármi kérdésem adódna, kereshetem?

– Természetesen.

Olyan volt ez a nő, akár a jégcsap. Sajnáltam azt a férfit, aki tőle vár forró érintést. Távozott, és szinte láttam a levegőt páráként gomolyogni körülötte. Hamarosan Carla vette át tőle a kilincset.

– Hogy vagy, John? – kérdezte, és hanglejtéséből sejtettem, hogy többet tud pletykáknál.

– Ezt nekem kellene kérdezniem tőled. Barátnők voltak, és te találd meg őt.

– Hiányozni fog – bólintott elfehéredett arccal.

– Nekem is. Szeretném, ha most hazamennél, és pihennél! Boldogulni fogok egyedül is.

– Neked is pihened kellene. Nincs kedved meginni velem valami erőset? Azt hiszem, ránk férne.

Megráztam a fejem, mire ő bólintott, majd magamra hagyott. Az üvegfal felé fordultam a székkal, és elmerültem a látképben. Megnyugtató a kék ég és a tenger végtelenben összemosódó vonala, miközben a gyűrűmmel babráltam. Próbáltam elfogadni, hogy Mary nincs többé, és megkísértem felfogni, hogyan tehet ilyet valaki.

A telefon csörgése siklatott ki gondolataimból, úgyhogy fogadtam a hívást.

– Figyelted a részvényeink mozgását, brókerkém?! – ütött meg magas hangnemet Pierre. – Ajánlom, hogy pillants rájuk! Megvárom.

A laptopomhoz peredtem, bejelentkeztem, és csekkoltam a dolgokat. Az adatok szerint tömeges felvásárlás történt kötvényekben. A JCH Corporation értéke drasztikusan megnőtt az elmúlt órákban, ami veszélyeztethette a közelgő fúziót a Marks Dynamicszel.

– Látod, amit én, brókerkém?! – folytatta Pierre a maga mű-texasi akcentusával, amitől sokkal nagyobb köcsögnek tűnt. – Hozd helyre ezt a katasztrófát, de azonnal!

– Még nincs veszve semmi... – kezdtem, de Pierre rám nyomta a telefont.

Hátradőltem a széken, és a képernyőre meredtem. Első blikkre úgy gondoltam, valaki növelni akarja a JCH értékét, hogy később nagyobb összegre tegyen szert. Utána beugrott a fúzió, amelyet bizalmasan kezeltünk, és csak maroknyian tudtunk róla, tehát valaki szivárogtatott. Azután belém nyilallt a balsejtelem, és nyomozni kezdtem. Három órámba került kiderítenem, ki állhat mögötte, és csaknem lefordultam a székről meglepetésemben, ugyanis a megoldást nem a tőzsdén, hanem a saját gépemem találtam meg. Valaki többször is belépett az irodámból, majd megszerezte a bizalmas jelentéseket, és most visszaélt velük.

Újabb hívás érkezett, ezúttal ismeretlen számról. Matthews detektív volt az.

– Mr. Griffin, szükségem lenne bizonyos információra Ms. Andrewsral kapcsolatban. Volt tudomása arról, hogy tőzsdézett-e?

– Nem – feleltem, de a fogaskerekek működésbe léptek az agyamban. – Miért kérdezi?

– Átvilágítottuk a számláit, és jelentős pénzmozgást találtunk nála.

Hidegzuhanyként ért a bejelentés, és próbáltam megfeleteni, vajon a jégcsap detektív úgy reagálna-e egy vödör forró vízre, akár egy átlagos ember a hidegre.

– Nyomozó, sikerült már megállapítaniuk a halál pontos idejét?

– Este tíz és tizenegy óra között, úgyhogy fellélegezhet, Mr. Griffin. Az azonosítókártyája alátámasztja, hogy elhagyta az épületet nyolc órakor. Beszéltem az ön szomszédjával is, utólagos engedelmeivel, és látta hazaérni kilenc óra körül. Ezzel bizonyítást nyert az alibije.

Egyszerűen rányomtam a telefont. Kigondoltam, hová teheti az észrevételeit, majd hátradőltem a székben, és összefűztem az ujjaimat. Gondolkodtam. Mary ismerte a jelszavamat, a gyerekkori kutyám nevét, és az időpontok szerint akkor jutott be a gépembe, amikor túlórázott. Ellopta az adatokat, és most valaki használta őket. Arra gondoltam, be kellene vonnom a detektívet, de előbb bizonyosságra vágytam. Mary halott, de talán volt egy társa, aki az események mögött áll, mert több vásárlás is történt Mary halála óta. A titokzatos társát tettem felelőssé a gyilkosságért, úgyhogy megfogadtam, hogy mindenképp megtalálom.

* * *

Becsengettem Carlához, aki rózsaszín köntösben, meglepetten nyitott ajtót.

– Szia. – Szorosabbra húzta magán a textilt, és eltakarta csaknem kibuggyanó mellét. – Mi járatban vagy itt?

– Gondoltam, megihatnánk az italt, amit említettél.

Kedvesen mosolygott, és beengedett. Elém tett két poharat az üveglapra, majd leült mellém a kanapéra egy üveg Jack Daniel'sszel. Mindkettőnknek öntött, azután hátradőlt, és csavargatni kezdte nyirkos, sötét hajtincsei egyikét. Hagytam a beszélgetést a saját medrében folyni, de a második poharat követően kiböktem, miért jöttem.

– Mennyire ismerted Maryt?

– Barátnők voltunk – felelte rövid gondolkodást követően. – Nem a legjobb barátnők, de megbeszéltünk dolgokat. Azt hiszem, egy másik világban lehettünk volna igazi őri-barik is.

– Aggasztó dolgokat találtam a gépemen. Azt hiszem, Mary belépett a laptopomra aznap este, amikor megölték. Fáj ilyet mondani, de szerintem adatokat lopott a JCH fúzióról. Azt hiszem, ezekért az adatokért ölték meg.

Carla hátradőlt a kanapén, és felsóhajtott. Melle megemelkedett a leheletvékony, de diszkrétan takaró szövet alatt, ami úgy vonzotta whiskeytől ködös tekintetemet, mint fény a bogarat.

– Ezt nem tudom elhinni – kezdte. – De talán...

– Talán?

– Volt egy öccse. Mesélt neked róla? – Ingattam a fejem,

mire ő folytatta. – A cégnél dolgozik karbantartóként. Egy hónapja kezdett.

Átvillant az agyamon a gondolat, hogy egy karbantartónak mindenhova van bejárása, még az irodámba is. Lehet, hogy Mary elárulta a jelszót, és az öccse használta a gépet? Talán kényszerítette Maryt, de ő nem volt hajlandó átadni az adatokat, és ezért megölte?

– Azonnal beszélni akarok vele! – csattantam fel, ahogy elöntött a forró düh. – Ha tud valamit, kiszedem belőle. Ha ő tette, a szemébe akarok nézni, mielőtt kitépem a szívét.

Belelovaltam magam a bosszúba, és az alkohol oldotta gátlásoktól megszabadulva úgy beszéltem, akár Dredd bíró. Elképzeltem, ahogy ítélezem, majd végrehajtom az ítéletet.

Utána megéreztem az arcomon végigsimító hús szellőt, és lehiggadtam. Carlára sandítottam, nem néz-e bolondnak, csakhogy ő maga elé meredt, és a nyakát simogatta. A mellbimbója megkeményedett a hideg fuvallat hatására, és átsejlett a köntösön. Ekkor döntöttem el, hogy ideje távoynom.

Taxit hívtam, és a céghez vittem magam. Úgy döntöttem, nem csak Mary öccse élhet vissza az információval, ezért felmentem az irodámba, és előkerestem őt a céges Phonebookból. Michael Andrews hasonlított a nővére. Ugyanaz a szem, ugyanolyan áll.

Még bent van – állapítottam meg a Phonebook elérhető ikonja alapján.

Felpattantam, és a széket olyan erővel rúgtam ki magam alól, hogy az üvegfalnak koppant. Beszálltam a liftbe, és megnyomtam az alagsor gombját. Kellemes zene lengte be a kabint, ennek ellenére öklöm összezárult, és elernyedtem, mint a lesújtásra váró kalapács.

Kiléptem a felvonóból, azután végigsétáltam az árnyas folyosón. A végén várt a karbantartók műhelye. Dallamos rockzene szólt bentről, amelyet azonnal felismertem: Nothing else matters a Metallicától. Soha jobb zenei aláfestést! Így hangosan bedörömböltem, és pár pillanattal később ajtót nyitott Michael. Először nem mondott semmit, de az arcán átsuhanó meglepettségből leszűrtem, hogy felismert.

– Maga Mary öccse? – kérdeztem, mire az ádámcsutkája hatalmasat ugrott. Betoltam az ajtót, és bemasíroztam. – Beszélünk kell.

Megfordultam, hogy rázúdítsam a kérdéseimet, csakhogy a fájdalom ezernyi csillaga robbant a fejembe. A padlón találtam magam, és a kettős látás miatt nem tudtam eldönteni, a jobb- vagy a baloldali, csókulcsot tartó Mike anyját szidjam-e.

– Szóval rájöttél. – Ezzel ledobta az atombombát. – Ügyesebb is lehetett volna az a szerencsétlen. Mondtam, hogy nem leszel olyan könnyű célpont.

– Te kényszerítetted Maryt?

– Kényszeríteni?! Az egész az ő ötlete volt. Már akkor tudta, hogy te leszel az embere, amikor először meglátott. Amikor szólt, hogy megtalálta a fúzióról szóló dokumentumokat... Hú! Azonnal tudtam, mikor kell venni és eladni.

Próbáltam kipislogni a szédülést, és megkapaszkodtam egy asztalban. Akkorát ordítottam, hogy még a csontjaim

ropogását is elnyomtam, ugyanis az a rohadék rászózott az ujjaimra a csőkulccsal. A padlóra hanyatlottam, karomat magamhoz ölelve.

– Túl sokat akart. Fifti-fiftiben egyeztünk ki, de amikor eljött az idő, harminc-hetvenre akart módosítani, mert-hogy neki többet kellett vállalnia. Azt mondta, neki szét kell tennie a lábát, miközben én csak idelelt meresztem a seggemet, és kötvényeket adok-veszek. Azt mondta, rosszul csinálom, és elvesztegetem a pénzünket. – Felhorkantott, majd a tenyerébe csapta a szerszámot. A szívem közben darabokra hasadt, és már nem is figyeltem a tompán lüktető kezemre. – Újra akartam tárgyalni a megállapodásunkat, de szerencsére más megtette helyettem.

Beleborzongtam a kijelentésbe.

– Nem te ölted meg?

– Én? – Ismét horkantott. – Gondoltam rá, de megölni a saját nővéremet? Képtelen lennék rá! De veled más a helyzet.

Fölém magasodott, magasba emelte a csőkulcsot, mire védekeztem az ép karommal. Mielőtt azonban elhallgathatott volna, a tarkója találkozott egy tűzoltókészülékkel, és a teste kötelékeitől megfosztott marionettbábuként omlott össze. Carla állt fölötte, és mélyeket lélegzett.

– Köcsög! – köpte oda, majd elhajította a poroltót, és felsegített. A karjaimba omlott, és szorosan hozzám bújt. Teste minden remegését éreztem, miközben beszélni kezdett szipogós hangján: – Tudtam, hogy idejössz, ezért utánad jöttem. Nem sokon múltott, ha csak egy perccel kések... De nem késtem! Szerinted él még?

Lenéztem Michaelre. Lélegzett, és alapos fejfájás várt rá, de nem tudtam sajnálni.

– Igen.

– Várj! – Carla hátrébb lépett, és felkapta a poroltót. Lesújtani készült, de megállítottam. – Csak nem akarod életben hagyni?! Azt kapja, amit a nővére!

– Mit mondtál? – kérdeztem letaglózva.

– Mary és én összevesztünk az irattárban, és mindent kiszedtem belőle. Kihasználta téged, és utána... Utána... Elvesztettem a fejem, és mire észbe kaptam, már... A barátnőm volt, de ezt nem tudtam megbocsátani amiatt,

ahogy érzek irántad. Ne mondd, hogy közömbös vagyok számodra! Éreztem, hogy megvolt a kémia, amikor eljöttél hozzám. Azt reméltem, végre megtörik a jég annyi év után. Istenem, de vártam, hogy hozzám érj!

Ekkor jöttem rá, hogy nem a fuvallat cirógatta Carlát, hanem a vágy. Éreztem, hogy óvatossá kell lennem, mert ebben a nőben valami nagyon félrement.

– Figyelj – kezdtem –, mi lenne, ha ideadnád a poroltót, és megbeszelnénk a dolgot?

A hangom remegéséből kihallhatta a kételyt, mert elfelhősödött tekintettel szökkent hátra.

– Nem! Csak át akarsz verni! – Felemelte a tartályt. – Nem vagy más, mint ők! Pedig azt hittem, ha elteszem az útból Beckyt, akkor végre együtt lehetünk!

Le akart sújtani, de amikor megemlítette a feleségemet, és a megfogalmazásával más megvilágításba helyezte a nejem öngyilkosságát, elborult az agyam. Törött kezemmel félresöpörtem a felém száguldó tartályt, a másikkal pedig akkorát kevertem le a tomboló fúriának, hogy a faltól kapta a másikat, azután eszméletlenül rogyott a padlóra.

* * *

A mentőből figyeltem, amint elszállítják a bilincsbe vert Carlát, és kitolják a kába Michaelt egy hordágyon. Matthews detektív mellőlem követte az eseményeket.

– Azt hiszem, a vallomása elég lesz, hogy mindkettőt hűvösre tegyük – mondta, és meglepő módon a „hűvös” szó kiejtésénél némi kéjt éreztem a hangjában. Biztos voltam benne, hogy ezt a frigid picsát nem tudnák úgy felültetni, ahogy engem. – Ha jobban lesz, jöjjön be holnap az őrre! Vár ránk pár dolog, amit tisztáznunk kell. Akkorra megnyitatom a volt felesége aktáját is, és intézkedek az ügyében.

– Köszönöm! – mondtam őszintén, mert most először tűnt úgy, hogy ennek a nőnek van emberi oldala.

– Ha megbocsát, mennem kell. A pasim nem szereti, ha elkések, és ettől előjön a mű-texasi akcentusa.

Kitört belőlem a nevetés, mire a jégkirálynő úgy bámult rám, mint akit leforráztak.

Homor Tivadar A felejtés

Elsodortak az évek régi önmagamtól, lelkem békéje mesze már, hiába kértem a teremtmő „Múljon a keserű pohár!”, nem hallgatta meg imám. Nehéz keresztem görnyedve cipelem, nem nyújt vigaszt a tovatűnt szerelem. Önmagam fogja vagyok, sorsom hálója kifogott, az öröm nem az enyém életem vihariszigetén. Még hallom a szót, értem a mondatot, látom a tegnapot, aztán egyik pillanatról a másikra összekuszálódnak bennem a szavak, szétfolynak a gondolatok. Alkonyidőben test nélküli ködben, elmém

üres, tiszta lap, olyan, mint a születési pillanat. Nincsen a létemben semmi érzet, lefagyott arcomról a mosoly, a harag és az indulat. Kirepült szívemből a hit és a remény, megszűnt a tér-idő, se emlék, se gondolat, lekapcsolták az agyamat. Minden arc idegen, nem szól szám, nem fáj fejem, nem hallom, ha zúg a szél, nem érzem a tavasz üde leheletét, a forró nyár hevét, a zúzmarás tél hidegét, jégbe dermedt lelkemben a szenvedély. Fekete úrban, az örök felejtés tengerében kicsi buborékként lebegek én.

A.J.Vale

57 perc

Kövér izzadságcseppek gördültek le a homlokomról, hátamon a vászonruha csuromvizes volt, miközben a városi dugóban várakoztam. Pokoli meleg volt. Sohasem fog zöldre váltani a lámpa! Piros kis Suzukim ventilátora heroikus küzdelmet folytatott a kinti szaharai forrósággal. Az aszfalt képlékeny péppé változott a hőségben. A lehúzott ablakokon át betolakodott a tikkasztó meleg levegő, ami vibrált a júliusi hőségben.

Mindjárt megjelenik egy délibáb is – kuncogtam magamban.

Oldalra pillantottam. A járókelők elcsigázottan vánszorogtak a kegyetlen, perzselő napsütésben. A buszmegállóban néhány ember a fémből készült váró árnyékában keresett magának menedéket. Lehunytam a szemem. Egy különleges találkozás emléke furakodott be tikkadt elmémbe.

Sok-sok évvel ezelőtt egy ugyanilyen forró nyári délelőtt magamban dohogva gyalogoltam tanyasi házunktól a vidéki buszmegálló felé.

Persze, hogy most romlik el az autóm, amikor létfontosságú időben odaérnem! – sajnáltam magam.

Átszaladtam az üres, kopott aszfalton a szemközti megállóba. A fából készült, régen jobb napokat látott kis beálló padján egy néni üldögélt. Virágmintás ruhájában, napbarnított arccal, melyet kontyba fogott ősz haja keretezett, olyan volt, mint egy árva virágszál. Illedelmesen köszönni akartam, de megelőzött.

– Jó napot, kedveském! – szólított meg egy barátságos mosoly kíséretében.

– Jó napot!

– Késni fog – jelentette ki megingathatatlanul, miközben ráncos, foltos kezét az előtte álló viseletes, fekete gurulós bőröndön nyugtatta.

– Honnan tudja a néni?

– Szinte mindig késnek a buszok. Tapasztalat. Ebben a melegben biztosan.

– Hát, most jó lenne, ha nem késne. Fontos lenne.

Az órára pillantottam. 10:21. Még hat perc.

– Randevúja lesz? – Cinkos mosoly jelent meg a szája szegletében.

– Neeem. Állásinterjúra megyek.

– Oh, értem. Azt hittem, hogy valami fiú van a dologban. Olyan szépen kicsinosította magát.

– Köszönöm! – Zavarban voltam. – Tegnap elromlott az autóm. Nem szoktam busszal járni.

– Én sokat utazom.

– Családi látogatás?

A néni tekintete egy pillanatra elkomorult. Szomorúság suhant át az arcán.

– Nem igazán. Csak utazgatok az országban ide-oda. Az én koromban már ingyen van. Hetvenhat vagyok. –

Felnevetett, de a nevetésébe némi búskomorság vegyült.

– Rita vagyok. – Úgy éreztem, be kell mutatkozzam neki.

– Rózsa. Fehér Rózsa.

A csodálkozástól egy pillanatra elakadt a szavam. Ennél szebb nevet még nem hallottam. A törekeny néni vidáman mosolygott.

– Mások is így szoktak reagálni.

– Gyönyörű neve van. Annyira ritka. Honnan kapta ezt a csodás nevet?

Egy pillanatra a távolba révedt, mintha az emlékek felidézése nehezebbre esett volna. Aztán mesélni kezdett megállíthatatlanul.

– Tudja kedves, én egyszerű családba születtem. Nyolcan voltunk testvérek. Én voltam a másodszülött a családban, és a legidősebb leánygyermek. Édesanyámat Rózának hívták. Ő adta nekem ezt a nevet. A Róza egyik változatát. – Vett egy mély levegőt, majd folytatta. – Debrecen mellett volt egy kis tanyánk. Ott éltünk, gazdálkodtunk, jószágot tartottunk. – Mélázva megállt egy pillanatra, majd folytatta. – Iskolába nagyon szerettem járni, de csak négy elemi végeztem. – Szomorúan lehajtotta a fejét. – A családnak szüksége volt a dolgozós kézre, így nem engedték, hogy több osztályt végezzek. A kedvencem a matematika volt.

Belenéztem csillogó szemébe, és elhittem neki, hogy gyerekként a matematikát kedvelte.

– Kilencévesen nyáron kölcsönadtak teheneket őrizni a szomszédos Tóth gazda földjére. – Hirtelen harag gyúlt a szikrázó szürke szemében. – Nem szerettem.

– Miért? Mi történt?

– A tehének nagyok voltak, én meg kicsi. Mindig a szomszéd kukoricásában kötöttek ki. Hiába hajtottam, pálcaztam őket, nem hallgattak rám. Tóth gazda pedig folyton leszidott. Csak esténként kaptam enni. Kínomban napközben a zsenge, tejes tengerit rágcáltam. Hát ezért nem szerettem.

– A szülei miért nem hozták el onnét? – Elképzelnem is nehéz volt, milyen lehetett gyerekfejjel ezt megélni.

– Nem lehetett. Kellett az a kevés pénz a családnak. Csak augusztus végén mehettem haza.

Nyeltem egyet.

– Később jobb lett. Otthon segítettem a testvéreim körül. Aztán tizenöt éves voltam, amikor kitört a II. világháború. Borzalmas volt. – Fájdalmas arckifejezés suhant át az arcán.

– Sajnálom. – Szerencsésnek éreztem magam, hogy nekem már ilyen élményekben nem volt részem.

– Eleinte még nem láttunk belőle sokat. Aztán fokozatosan egyre rosszabb lett. Állandó fenyegetés közepette teltek a mindennapok. – Miközben beszélt egy gyűrött,

fekete-fehér fényképet szorongatott, ami a ruhája zsebéből kandikált ki.

– Megnézhetem?

Óvatosan nyújtotta át. A fakó képen egy hetyke bajszú, rövid hajú, fess, egyenruhás fiatalember és egy csodaszép hullámos, hosszú hajú lány, térdig érő nyári ruhában mosolyogva állt egymást átkarolva. Azonnal felismertem a lányt. Rózsika volt.

– Ki ez a csodálatos fiatalember? A férje?

– Bárcsak lehetett volna. – Annyi bánat volt a hangjában, hogy muszáj volt magamhoz ölelnem. Vállamra hajtotta a fejét és úgy mesélte tovább élete történetét. – De a Jóisten máshogy döntött. Péter egy magas rangú katonatiszt egyetlen fia volt, aki maga is katona volt. Én meg cselédként szolgáltam a háznál.

Kérdőn néztem rá.

– Tizenkilenc évesen cselédként dolgoztam a szülei házában. – Magyarázta értetlen ábrázomat látva. – Péter kedves volt és figyelmes. Sohasem érezte velem, hogy én kevesebb lennék, mint ő. Mindenről el tudtunk beszélni.

– Egymásba szerettek...

Bólintott.

– Egymás társaságában nem volt köztünk különbség. Csak egy fiú és egy lány voltunk, akik szerelmesek lettek egymásba. Össze akartunk házasodni. De a háború közbeszólt. Elvitték a frontra. Soha többé nem láttam.

– Nem kapott hírt felőle?

– Az egyik ismerős, aki egy században szolgált velem, hazatérte után azt mondta, hadifogságba esett. Elhurcolták. – Néma zokogásban tört ki.

Reszkető vállát átkaroltam, úgy próbáltam megnyugtatni. Egyszer csak abbamaradt a sírás.

– 1944 októbere volt a legkegyetlenebb. – Lehorgasztotta a fejét és sóhajtott egy mélyet. – A szovjet Vörös Hadsereg megkezdte a debreceni hadműveletet. A német és magyar csapatok elkezdtek a visszavonulást a Tisza irányába. Rajtunk keresztül vezetett az út.

Szörnyű érzés kerített hatalmába. Néztem ezt a gyönyörű asszonykát, és elszorult a szívem.

– Egyik hajnalban édesapám épp a tyúkokat és libákat engedte ki az ólból. Ekkor megjelent az udvarunkon egy fegyverrel hadonászó sebesült német katona. Kiterelt minket a ház elé. Rettegve álltunk sorba a hideg szélben. Fenygetőzve értésünkre adta, hogy élelem és ellátás kell neki. Az egyik hátsó szobába fészkelte be magát. – Hangja keserű volt.

– Aztán mi történt? – kíváncsiságtól hajtva sürgettem.

– Két napig feküdt ott, közben állandó rettegésben tartott minket. – Hangja elcsuklott, szemébe könnyek tödültek, ahogy a fájó emlék megelevenedett a szeme előtt. – A harmadik nap reggelén édesapám suttogva örvendezett: „Jönnek az oroszok! Jönnek a felszabadítók!” Halkan kiterelte anyámat, testvéreimet és engem a pólyás kishúgommal a karomban a ház mögötti szántásba. A sáros földön meglapulva vártuk, hogy az orosz katonák megszabadítsanak minket a megszállótól. Apám otthon maradt, hogy a német katona ne fogjon gyanút. Néhány orosz katona masírozott a tanya határában, apám pedig integetve sietett eléjük. Ekkor váratlanul géppuska ropogása törte meg

a csendet. Apám fájdalmában felordított, majd holtan rogyott össze. – Rámarkolt a karomra. Összerezzenem. – Sikoltani sem mertünk. Riadtan elkezdtünk hason kúszva távolodni az otthonunktól. Vissza sem mertünk nézni. Mászás közben a távolból láncaltapok csörgése ütötte meg a fülünket. Egy hangos, fülsiketítő robbanás hallatszott. A tank szétlőtte a házunk oldalát. Azt a szobát, ahol a német katona feküdt. – Nyelt egyet. – Csak másnap mertünk visszamenni. Apám teste még mindig a földön hevert, mellkasán egy kereszt alakú sebhely mutatta a becsapódó golyók nyomát.

Megrökönyödve hallgattam. Láttam magam előtt az összetört családot. A rideg rémület lassan beférkőzött a bőröm alá. Vacogni kezdtem a kánikula ellenére.

– Istenem! – Elborzadva néztem rá.

Vékony kezét az enyémre tette, mintha abból merítene erőt.

– Sosem felejttem el azt a napot. – Egyre csak nyelte néma könnyeit.

A kanyarban feltűnt a busz.

– Mondtam, hogy késni fog – váltott témát.

Felsegítettem a padról és egymásba karolva vártuk, hogy odaérjen a fakósárga, szebb napokat látott Ikarus. Felmutatta az igazolványát, én pedig vettem egy jegyet, aztán leültünk egymás mellé. A bőröndöt az ülés mellett fél kézzel tartva vártam a történet folytatását. Hangos motorbúgással meglódult alattunk a busz.

– És aztán mi történt?

– Édesapámat a szomszédok segítségével eltemettették. A házunk megmaradt részét lakhatóvá tettük. Vártuk a békés jövőt.

Összeszorult a torkom.

– Hét hónap múlva véget ért a háború. Egy örökkévalóságnak tűnt. Nem sokkal később varrónőnek álltam. Aztán megismerkedtem Jánossal és néhány hónap múlva egy kis kápolnában összeházasodtunk.

– És a férje tudott Péterről?

Némán ingatta a fejét, szeméből újabb könnyfolyó indult útjára.

– Sosem mondtam el neki. Képtelen voltam rá. Magamba zártam ezt, és nem beszéltem erről senkivel sem. Mostanáig.

A csodálkozástól felszaladt a szemöldököm.

– Nem lett volna értelme. Ha beszélek róla, akkor sem változik meg semmi – folytatta meggyötört hangon.

A busz beért a város szélére. Az első jelzőlámpa pirosra váltott, a jármű erősen fékezett.

– De mindezek ellenére boldog Rózsika néni? – Őszintén érdekelt, hogy ennyi sorscsapás után képes volt-e teljes életet élni.

– Nem panaszkodom. Született két fiunk, akiket tisztes-séggel felneveltünk. Mindkettőnek szakmája lett, feleség, gyerekek. Ahogy annak lennie kellett. A férjem megértő és rendes volt mindig. Megértő és rendes.

– János bácsi már nem él?

– Öt évvel ezelőtt meghalt.

– És a gyerekek, unokák? Szokott velük találkozni? Gondoskodnak magáról?

– Távol élnek. Imádom az unokáimat, csak sajnos ritkán látom őket mostanában. Elfoglaltak. De azért telefonon

szoktunk beszélni. – Ruhája zsebéből egy mobiltelefont vett elő. – Megtanultam SMS-t írni – mosolygott büszkén.

– És most hová utazik?

– Pár éve egyszer útra keltem a nagyobbik fiamhoz, de rossz buszra szálltam fel. Mire ráéisméltem a hibámra, már nagyon messze voltam. Először bosszankodtam, aztán rájöttem, valójában tetszik nekem az utazás. Új és érdekes emberek, csodás tájak. A lelkem szabadon szárnyal, nincs akadály előttem. Állandó útitársam is van. – Nevetgélve paskolta meg kopott bőröndjét. – És találkozhatok ilyen emberekkel. – Szürke szemébe melegség költözött, ahogy rám nézett.

– Irigylem Rózsika nénit.

– Miért, kedves?

– Mert ennyi tragédia ellenére is vidáman tud mosolyogni. Ez irigylésre méltó.

– Tudja, maga rám emlékeztet.

– Tényleg? Mégis miben? – kételkedve néztem rá. – Én sohasem tudnék olyan erős lenni, mint Rózsika néni.

– Maga jólelkű és tiszta szívű. Okos és intelligens. Nincs akadály maga előtt. El fogja érni, amit akar. Higgyen nekem!

A busz zötykölődve közelítette meg a végállomást, majd nyöszörgő fékcsikorgással leparkolt. Nagyot szuszszant a busz, mintha megkönnyebbült volna, hogy sikerült célba érnie. A többi utassal együtt libasorban lekászálódunk. A fullasztó nyári hőség arcul csapott minket.

– És most merre visz az útja Rózsika néninek?

– Szétnézek a városban. Eszek valahol egy finom fagyit – kacsintott egyet önfeledten nevetve. – Nézek magamnak egy olcsó szállást. Ha tetszik, maradok néhány napot. Aztán újból útra kelek. Annyi város és falu van még az országban, ahol még nem jártam.

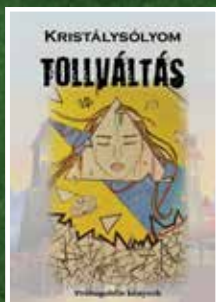
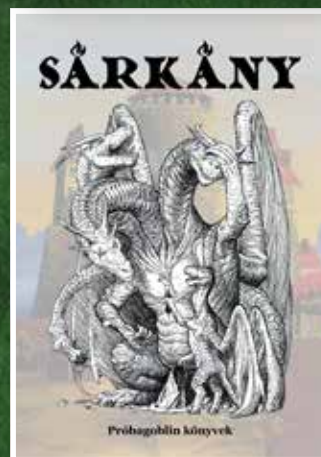
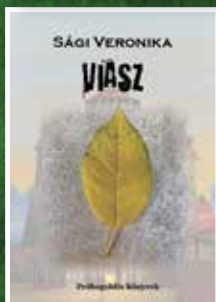
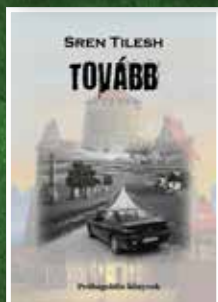
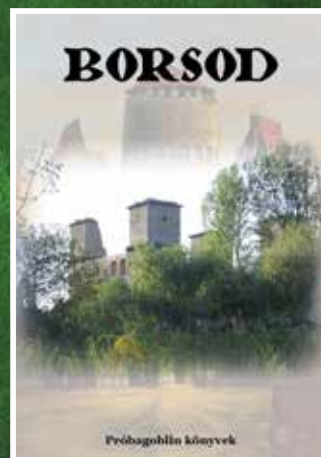
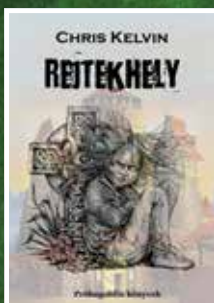
– Annyira jó volt Rózsika nénivel beszélgetni! Remélem, még találkozunk! – Szorosan magamhoz öleltem és meg-simogattam ősz haját. Legszívesebben sohasem engedtem volna el. Könnyek peregtek az arcomon. Az órára néztem. 11:18-at mutatott. – Most mennem kell. – Szomorúan engedtem el.

– Sok sikert kívánok, kedves! – integetett nekem, aztán sarkon fordult és határozott apró léptekkel elindult a városközpont felé maga után húzva kis bőröndjét.

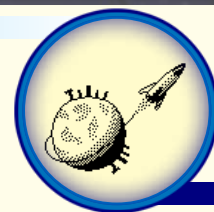
Sietve érkeztem az állásinterjúra. Nem igazán tudtam koncentrálni, egyre csak Rózsika néni járt az eszemben. Ahogy végeztem, rohantam vissza a buszállomásra. Tétován néztem körbe, hátha megpillantom törekeny kis alakját. De ő nem volt sehol.

A lámpa végre zöldre váltott, a kigyózó kocsisor lassan nekiulódult. Utam a buszállomás mellett vitt el. Bárcsak még egyszer láthatnám!

A Próbagoblin Könyvek sorozatban megjelent kötetek:

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

A.K. András

Időcsúszás

Gyula éppen befejezte fia majd huszonegy éves autójának a javítását.

– Mára ennyi volt. Nem vagyok szerelő.

Bizony nem, csak hobbi szinten teszem, amit lehet. A bonyolultabb dolgok a szervizre maradnak. Lefőztem egy dupla kávé még délelőtt, három cukorral, tej nélkül. Már réges-régen kihűlt, most mégis jól esett. Óvatosan kortyolgattam lent a kertben. Egészen hátra mentem, ahonnan a ház már nem is látni, ahol a kerítés találkozik az erdővel. A mi házuk jóval a falun kívül van, így nem sok embert látni, és azokat is csak igen ritkán. Szeretek itt ücsörögni és az erdőben motozó állatokat meglesni. Ha csendben maradok, talán még a szarvasok is előjönnek. Majd két órán át ücsörögtem, és csak nem volt több néhány mókusnál és egy rókánál. Ránéztem az órára, fél hat lesz. Ideje hazamenni, kezdem érezni, hűl a levegő. Igen, augusztus végén ez elő szokott fordulni. Ahogy felálltam, kissé megszedülve meg kellett kapaszkodnom. Mintha a levegő fizikálisan megremegett volna. Lehet sok volt a kávé. Haladva a ház felé érdekes érzés fogott el, mintha nem találnám a hazautat. Persze, értem én, nem sokaknak van kilencven hektáros kertjük, mégis ezt az alig egy kilométeres utat megjártam már vagy ezerszer. Mégsem volt ismerős egyetlen fa, egyetlen szeglet sem. Amikor odaértem, ahol a házamnak kéne lennie, ott csak egy hatalmas kupola alakú melegház-szerűséget láttam, aminek az üvegei nem voltak teljesen áttetszőek, hatszögletű alakzatban, méhkaptár-szerűen kapcsolódtak egymáshoz. Amikor odaértem, megtapogattam a majd két ember magasságú hatalmas üvegtáblákat. Érdekes, de sem üvegre, sem semmi másra sem hasonlított az anyaguk. Akkor az egyik teljesen áttetszővé vált, és egy rendkívül érdekes és kissé hiányos ruházatú fiatal lány lépet ki rajta.

– Áh, megérkeztél. Nagyon jó. Noala vagyok, a számodra kiutalt feleség. Genetikailag a tökéletes ellentéted. Én a tanács jóváhagyásával, hivatalos engedélyével hívtalak ide.

– Tessék? Feleség? Tanács? Te hívtál ide?! Én itt lakom! Ez az én birtokom! Te ki a fene vagy és hol a házam?

– Oh, ezek szerint nem volt teljesen sikeres az adatátvitel. Ez az én formám. Igen én hívtalak. Igazából már ez a nagyon sokadik alkalom, de először volt sikeres a hidrosztatikus vákuum áthelyezéssel transzferálás. Úgy döntöttem, szaporodási periódusomat megkezdeném. Elsőre két utódra gondoltam, mondjuk ennyi kötelező is, de majd meglátjuk.

Ránézve, a lány nem lehetett több huszonegynél. Valóban szép és kíváncsi, legalábbis férfiszemmel, ugyanakkor álljon már meg a nászmenet! Mi a jó bűdös francot főztem le a kávé helyett?!

– Idősebb vagyok mint te, emiatt ne aggódj, és köszönöm a bókot! Kávé sajnos nem tudok beszerezni, mert itt az egyszerűen nincs. Amúgy szia, a nevem Noala – nyújtotta kezét barátságosan.

– Egy szót se szóltam!

– Igen, az információs csomag nem ment át ezek szerint. Ritkán ugyan, de előfordul. Mi már gondolatban kommunikálunk.

– Ki az a mi? Én biztosan nem.

– Ez a te szerencséd, mert biztosan elpirulnál attól, ami éppen az én fejemben jár.

– Tehát, ki is az a mi? Hol vagyok, ha nem otthon? És ha otthon vagyok, mert hát sehová se mentem el, akkor hol a házam?

– Jó, kezdjük az elején! Krisztus után háromezernyolcszáz-huszonhatot írunk. Téged a te beleegyezéseddel emeltünk át a múltból ide, gyermeknemzés céljából. Az ok egyszerű, mostanra a szaporodásra képes hím egyedek szinte teljesen eltűntek mind a harminckét naprendszerből, amit jelenleg az emberiség kolonizált. Nos, én diplomás anyajelölt vagyok, mindent tudok, amit egy feleségnek tudnia kell. Jelenleg, ez az egyik legfelkapottabb és legfelelősségteljesebb és az egyik legfontosabb végzettség.

– Na várjunk csak, közel kétezer évvel később az emberiség naprendszereket hódít meg, de képtelen egy ilyen egyszerű problémát megoldani? Már az én időmben is klónoztak szinte bármit!

– Oh, klónozni bármit és bárkit képesek vagyunk már a te korszakod óta. Mi több, sokkal gyorsabban, és hiba nélkül. Amire viszont nem vagyunk képesek, az az, hogy lelket is kapjon az a test. Viszont annak örülök, hogy akár most azonnal kezdhettek is. Már nagyon várom, milyen lehet anyának lenni.

– Te megint a fejemben turkálsz?

– Nem turkállok, így kommunikálunk. Ha nem így tenék, egy szót sem értenél a kétezer évvel későbbi magyar nyelvből. És igen, azt is érzékelem, elég rendesen elindult a fantáziád velem kapcsolatban, ami jó.

– Nem zavar, hogy feleségem van és két gyerekem?

– Nem, mert ők hivatalosan már majdnem kétezer éve nem élnek, mint ahogyan te sem. Amúgy világunkban a monogámia a nemzetközi férfihiány miatt tiltott dolog lett. És a másik kérdéssre a válasz, miért te? Mert hiába van ott a teljes történelem valamennyi férfinja, ha csak igen elenyésző százalékuk képes túlélni a hidrosztatikus vákuum áthelyezéssel transzferálást.

– Ezek szerint én életveszélyben voltam?

– Dehogyan! Akkor nem próbáltalak volna áttemelni. A múltból senkit sem szabad kiszakítani végleg. Te is csupán tíz percet vagy távol.

– Gyors menet lesz!

A lány elpirult, majd folytatta.

– Neem! A múltadból vettünk el tíz percet. Itt annál jóval tovább leszel. Egészen pontosan, ameddig csak akarsz. És nem, ez nem valami időgép. Időgép nem létezik, sohasem létezett. Ez egy teljesen hétköznapi hidrosztatikus vákuum áthelyezéssel transzferálás.

– Kösz, most tényleg okosabb lettem!

– Gondolat energiaátvitellel való átemelés. Én megjelentem az álmaidban, és az engedélyedet kértem a kapcsolódásra. Innen tudom, te alkalmas vagy rá. Ti ezt tér-idő ugrásnak nevezitek, ami természetesen nem a helyes megfogalmazás. Most már, hogy átértél hozzám, akármikor át tudsz ugrani és akármikor meg tudsz látogatni. Én voltam az első, akinek ezt veled sikerült elérni.

– Ez kicsit sok nekem.

– Igen, ezt megérttem. Ez az egyik oka például, hogy a hatvanas éveknél korábbra egyszerűen nem tudunk alanyt találni. Ha szeretnéd, akkor akár kezdenénk is. Vagy ez a tempó kicsit gyors neked? A személyes adataidban úgy láttam elég stabil a személyiséged és nem okoz neked problémát a hirtelen változás.

– Mégis hogyan értetted, te voltál az első?

– A te DNS kódodra csak a magyar hatóságoknál száz jelentkező van eddig és ebből több mint a fele személyes kontaktust akar. Elvégre, harminckét naprendszerben vagyunk jelen most éppen, ahonnan az adatok jönnek.

– Huh, hát ez igen világvégeszagú! Miért nem tudtok a hatvanas éveknél korábbra visszamenni?

– Vissza tudunk, csupán az emberek nem alkalmasak az átemelésre, és így semmi másra sem. Ezért aztán egy igen szűk kör marad nekünk, ezerkilencszázhatvan és kétezerötvennégy közt.

– Mi történik kétezerötvennégyben?

– Ott módosult az emberiség DNS szerkezete, aminek egyenes következménye, hogy mostanra nem sok szaporodóképes férfi maradt. Így aztán egy igen szűk réteget kell átemelnünk. Igazából ezt is egyfajta melónak fel lehet fogni. Megkérdezhetem, hány alkalommal vagy képes szeretkezni velem egy nap?

– Nem kérdezheted meg!

– Oh! Ez lehet nekem is sok lesz.

– De hát nem is válaszoltam!

– Szavakkal nem! De az elméd igencsak határozottan olyanokat állít, amin magam is meglepődtem.

– Szép jövő, mondhatom! A nők olvasnak a fejekben! Se titkok, se magánélet!

– Ez régen is így volt, csak nem mentálisan, hanem a testbeszédből és mert mi nők mindig is intelligensebbek voltunk a férfiaknál.

– Biztos, hogy ezt én akarom?!

– A tudatalattid igen, téged meg majd vezérelnék a fajfenntartási ösztöneid. Tudom, hogyan kell stimulálni hatásosan, hogy eredményt érjek el nálad.

– Ez kész rémálom!

– Nem lesz az, hidd el! Király életed lesz. Ha egy kis változtatosságra vágysz, hatalmas a várólista, csak választanod kell. Vedd úgy, ez lesz az állásod, ami egyébként a csillagközi föderáció szempontjából kiemelt prioritást élvez. Minél több utódot hagysz hátra, annál nagyobb az esélyünk egy génfrissítésre, arra, hogy túléljük ezt a krízist.

– Egyedül? Nem hinném.

– Nem vagy egyedül, csupán az átemelés kissé problémás. Az alany beleegyezése nélkül nem lehetséges. Veled is már harminc éve próbálkozom és csak most sikerült először.

– Mégis, hány alany van?

– Sajnos nem sok. Alig száznyolcvanezer a teljes Földön, és ebből eddig a felét se sikerült bevonni a programba.

– Miért?

– Mert kell a tökéletes ellentéttel rendelkező DNS pár. Ráadásul az alanyak akarnia kell. Ahhoz meg kell egy bizonyos élethelyzet. Dobta a barátnője, elhagyta a felesége, meghalt a párja, érzelmi krízisbe került, meg ilyenek. Téged, ha jók az értesüléseim, alig pár napja hagyott el a feleséged.

– Mindenről tudsz, ami velem kapcsolatos?!

Ha igen, ez igen bosszantó tud lenni, gondoltam.

– Ebből diplomáztam, én vagyok a tökéletes ellentéted. Ha sikerül átemelnem ide, onnantól már csak idő kérdése, és az igénylőid is sorra kerülhetnek. És nem, nem bosszantó, mert így ismerem az igényeid nagy részét. Amit meg nem, azt majd idővel megismerem.

– Mégis, mit jelent az idővel?

– Mostanra az emberi élet ideje korlátlan. Addig élsz, ameddig akarsz. Addig maradsz, ameddig akarsz. Am de odaát, a múltban alig tíz perc csúszásod lesz. Mikor hazamész, semmire sem fogsz emlékezni a jövőből, mert az a te szempontodból, még nem történt meg. Viszont bármikor visszatérhetsz, csupán az első átemelés nehéz, utána a tobozmirigyed meg fogja tanulni már és nem ellenkezik. Amikor a tudatalattid át akar jönni, én segítek benne.

– Azért a monogámián átlépni nem lesz egyszerű! A jelenlegi nőknek ez nem okoz problémát?

– Volt idő, amikor problémát okozott. Igen, azt hiszem féltékenységre hívták. Nos, mostanra a férfiak olyan ritkák, mint a fehér holló és mi diplomás anyajelöltek ezen kívánunk változtatni. Amióta a nők vezetik a társadalmunkat hatalmas léptékben fejlődünk és naprendszereket hódítunk meg. Mondjuk a női vezetésű társadalomnak megvannak az előnyei is, például majd kétezer éve nem háborúzunk már egyáltalán. Nincs szegénység, nincs éhezés. A legnagyobb kincs az emberi élet. Nem luxusra vágyunk, hanem családra, ami sajnos a monogámia-ellenes törvény miatt csak részben valósulhat meg.

Akkor Noala fordult egyet és érdekes, kissé hiányos öltözete eltűnt.

– Ezt mégis hogyan csináltad?!

– A te igényeid szerinti ruházatot választottam. Kissé ódivatú, ám de mégis nagyon tetszik nekem. Kösz.

– Ezt szerettem volna látni rajtad?!

– Igen. Látnod, a gondolatátvitelnek is megvannak a maga előnyei. Nem kérdezgetlek órákon keresztül melyik ruha is áll nekem a legjobban, majd válaszom azt, ami nekem tetszik. Egyszerűen összeeresztjük az elménket és az eredményt láthatod. Tényleg nagyon kellemes benne.

– Mi mindenre használjátok még az elméteket?

– Nem, nem tudok főzni és itt már nem is főz senki sem. Viszont bármit tudok materializálni, ha tudom mi az. Az meg csak a te emlékeidből lehetséges. Igen, csirkepaprikát is nokedlival és tejfölös ubi salival. Bár nem tudom

mi az, az emlékeidből ítélve nagyon jó lehet. Már el is készítettem, az asztalon vár minket. És igen, lehet szex kaja előtt és utána is. Nem, nem fog kihűlni akkor sem, ha kicsit tovább tart. Nem, nem kell mosogatnia senkinek sem, mert ahogyan materializáltam úgy az elmémrel el is tüntethetem. Látom kezdesz belerázódni ebbe a gondolatolvasásodiba.

– Én is meg fogom tanulni a gondolatolvasást?

– Nem, sohasem mert nem vagy azon a szinten. Úgy értem, evolúciósan nem vagy rá képes. Ami a mi szerencsénk, mert így képes vagy olyan dolgokra, amikre mi nem.

– Te mindig ilyen kedves vagy? Soha sincs rossz kedved és sohasem veszekszel? Nincs hangulatingadozásod?

– Oh, dehogyisnem, hiszen nő vagyok! Amíg beszélgettünk is már háromszor felkaptam a vizet. Majdnem egy másodpercig tartott! Az a mi fejlettségi fokunkon mérve is igen hosszú idő.

– Mi bosszantott fel?

– Nos. Az első, hogy az adatsomag, az információs csomag nem képes átmenni hozzád. Így mindent nekem kell elmagyaráznom. Ami végül is mint kiderült, működik. A másik kettő? Nézd, lehet egy csitrinek nézek ki, de nem huszonegy éves vagyok. Te úgy gondolod, öreg vagy már az ötven évvel, nos én két hónapja töltöttem be a százhetvenet. Harminc éve próbállak átmenni, most végre sikerült, itt vagy és még csak itt tartunk.

– Mégis hol szeretnél tartani?

– Na végre, a lényegre tértünk. Gyere!

Akkor kéz a kézben eltűnt a tanács által jóváhagyott diplomás anya, hogy végre gyakorlatban is átélhesse mindazt, amire közel harminchat éve készül.

* * *

Noala szinte semmit sem változott az elmúlt nyolcszáz évben, hála az új világ fejlettségének és a folyamatos mentális rehabilitációnak. Pedig három évente egy, néha két fiúgyermeknek adott életet. Egyszer volt hármaskre, amiből hatalmas szenzáció lett a naprendszerben. Lány csupán egyetlen alkalommal született a teljesen ellenkező DNS-nek köszönhetően. Eljött az idő, hogy továbblépjek. A monogamitás-ellenes törvény csak ennyi időt hagy egy párnak, ha másokat nem vonhatnak be a fajfenntartásba. Márpedig ezt az egyet képtelen voltam levetközni magamról. Haza kell térnem, ámde Noala sem marad egyedül. Időközben a család igencsak megnőtt és szétszóródott univerzum szerte, a mostanra meghódított majd kétmillió naprendszerben. Eljött a búcsú ideje. Nehéz itthagyni Noalát az együtt átélt nyolcszáz év után, és a világot, ami szinte tökéletes. Ám de csak szinte! Mert ugyan nincsenek háborúk, nincsenek szegények, se éhezők, viszont más

problémákkal küzdenek.

– Itt az ideje hazatérnem, Noalám, te drága diplomás anya.

– Igen, a küldetésemet veled kapcsolatban sikeresen teljesítettem. Hiányozni fogsz, ámde a családunk talán pótolja kissé a hiányodat.

– Fogok rád emlékezni?

– Nem, és ez így van jól. A lista, ahol még várnak rád, igencsak nagyra nőtt. Közel hetvenezer nő vár rád szerte az univerzumban.

* * *

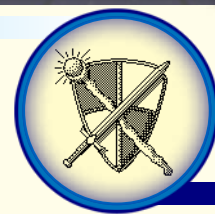
A padon ébredtem fel, ahova kiültem szarvaslesre a kert végébe. Pedig biztosan el nem aludtam! Jó távol a házamtól. Az órára néztem, Öt óra negyven. Hoppsza, hová tűnt tíz perc az életemből? Hová tűnt tíz perc az életemből, hiszen alig két másodperce néztem meg az órát és akkor még csak fél hat volt. Mindegy. Ideje hazamenni, kezdem érezni, hűl a levegő. Igen, augusztus végén ez elő szokott fordulni. Ahogy felálltam, éreztem nem fáj semmim sem. Mintha csak évtizedeket fiatalodtam volna, ám de most kissé megszedülve meg kellett kapaszkodnom. Mintha a levegő fizikálisan megremegett volna. Lehet sok volt a kávé. Haladva a ház felé, érdekes érzés fogott el, mintha nem találnám a hazautat. Persze, értem én, nem sokaknak van kilencven hektáros kertjük, mégis ezt az alig egy kilométeres utat megjártam már vagy ezerszer. Mégsem volt ismerős egyetlen fa, egyetlen szeglet sem. Amikor odaértem, ahol a házamnak kéne lennie, ott csak egy hatalmas, kupola alakú melegház-szerűséget láttam, aminek az üvegei nem voltak teljesen áttetszőek. Hatszögletű alakzatban, méhkaptár-szerűen kapcsolódtak egymáshoz. Amikor odaértem, megtapogattam a majd két ember magasságú hatalmas üvegtáblákat. Érdekes, de sem üvegre, sem semmi másra sem hasonlított az anyaguk. Akkor az egyik teljesen áttetszővé vált, és egy rendkívül érdekes és kissé hiányos ruházatú fiatal lány lépet ki rajta.

– Szia, hát megérkeztél! Szuper! Juj, annyira izgatott vagyok! A nevem Amina, a számodra kiutalt nulla-kettes számú feleség. Genetikailag a tökéletes ellentéted és a tanács jóváhagyásával, hivatalos engedélyével hívtalak ide. Úgy hallottam, igen sikeres voltál az előző küldetésed során. Már alig várom, hogy belevághassunk a mi kis projektünkbe! Nem tudom, túl lehet-e szárnyalni az elődömet, de azon leszek, hogy ne érezz semmi negatív különbséget. Nos, csapjunk bele! Krisztus után, hármezer nyolcszáz-huszonhatet írunk. Téged a te tudatalattid beleegyezésével emeltünk át a múltból ide, gyermeknemzés céljából...

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Cyrus Livingstone

Nőt és gyereket soha!

A Dead Bird Valley-i incidens

**Assessinipiai Föderáció, Starkland állam,
északi határvidék**

A jeges, szeles éjszakák és a néptelen hegyvidék erdői után jólesett végre emberek közé keveredni. Dead Bird Valley-ban szándékoztam pihenőt tartani, mielőtt tovább indulok az örök jégtakaróval fedett Killer Peaks felé. Hosszú vándorlásaim során most először vetődtem az északi határvidékre. Kamaszkori álmomat akartam megvalósítani, puskavégre kapni egy grizzlymedvét. Hajdanában a vadvidék urainak számító óriás szőrök a városok terjeszkedése miatt Killer Peaks háborítatlan vadonjaiba szorultak vissza. Mint e hegység neve is jelzi, ez a vidék felemészti a gyengéket, nem feltétlenül a kávéházak úri közönségének való.

A paták alatt egyenletesen cuppogott a sár, amint hátsóval és a máhás öszvéremmel beléptem a völgykatalanba épült kisvárosba. Deszkából és rönkfából ácsolt házak mindenütt, a kéményekből szürkésfehér füst szállt. A távolban a hegycsúcsok ugrásra kész óriásokként magasodtak.

Tülkölésre riadt meg a lovam. Az egyik kereszteződésben lokomotívhoz hasonló jármű pőfögött. Kürtőkalapos, bundakabátba öltözött ember vezette e furcsa gőzöst. Háta mögött széles ülésen négy gyerek ült, éneklő siserehad. Önfelédten integettek felém. Széles karimájú kalapomat lengetve viszonyoztam az üdvözlést. A füstölő jármű láncfalpakon közlekedett, hosszú, nyolckerekű szerkezet vontatott. Gondosan legállyazott fatörzseket szállítottak.

Szálláshelyet kerestem, ahol meghúzhatom magam. Másnap tervezetem továbbindulni, előtte feltöltöttem a készleteimet. A kisváros főutcájára kanyarodva szembe tűnt egy szatócsbolt cégére. Vele átellenben tágasabb épületet láttam, istállóval. Az ajtóban testes, elegáns öltözetű, őszes férfi állt, inge fölött kötenyt viselt.

– Jó napot, Mister! – szólított meg barátságosan. – Legyen üdvözölve Dead Bird Valley-ban! Mivel szolgálhatok? Egy jófajta whiskyt esetleg?

– Egyelőre a kávé megteszi – feleltem.

Lekaszálódtam a nyeregből. Az út során rám hulló leveleket lesöpörtem a kabátomról. Vállig erő hajamba is jutott néhány darab.

– Az állataimnak abrakra lesz szükség, nekem is valami harapnivaló. Lehetőleg nem szárított bab.

– Szerencséje van, ma a helyi specialitásunk van az étlapon. Káposztaágyon sült kolbász. Szállást is tudunk adni, teljes ellátással. Mennyi időt szándékozik itt tölteni?

– Csak egy éjszakát. Jó lesz bármelyik zug.

A kötéyes éleset füttyentett, mire két lovászlegény került elő és az istállóba vezették a hátsómat és az öszvéremet. Ezután segítettek az egyik emeleti szobába cipelni a csomagjaimat, én a fegyvereket vittem.

– Ez bizony komoly arzenál, Mister – jegyezte meg elismerően a fogadós.

Tízlövetű, sörétes ismétlőpuskám, és a duplacsövű, Bronco Buster karabélyom mellé beszereztem egy kifejezetten nagyvadakra használatos puskát.

– Jávorszarvasra hajt? Netán medvére?

– Inkább az utóbbira. De majd meglátjuk.

Visszaballagtunk a földszintre, ahol az étkező és a kocsma állt. Az egyik sarokban helyezkedtem el, ahonnan nemcsak a helyiséget, de az ablakon át az utcát is szemmel tarthattam. A revolvereimet nem hagytam a szobában, felkészülve minden eshetőségre.

A fogadós a várva várt kávé mellé egy félbehajtott újságot is az asztalomra tett.

– A tegnapi postával jött – magyarázta. – Gondoltam, esetleg érdekl.

Szétnyitottam a napilapot, amely a dátum alapján egyhetes késéssel érkezett Dead Bird Valley-ba. Vasút nem épült a környéken, a meredek hegyláncok, völgyszakadékok miatt ez lehetetlen.

A vezércikk vastagon kiemelve, hangzatosan borzolta az olvasót: „Embrevő medve garázdálkodik Trenton Falls-ban”. A cím mellé egy rajzot nyomtattak egy két lábra álló, ordító grizzlyről. Az értesülések szerint ez a behemót eddig két favágót falt fel, valamint egy telepecsaládót űzött el otthonából. Trenton Falls északra esik Dead Bird Valley-tól, tehát nem kell feltétlenül Killer Peaks-ig kutyaolnom, ha medvét akarok lőni.

Az új útiterven töprengtem, amikor kintől éktelen láрма visszhangzott. Egy lovasszán állt meg az utcán, két rosszarcú figura ugrott le a bakról. Öltözkük a cowboyo-kéhoz volt hasonló – széles bőrkalap, hosszú kabát, a duster –, de mivel állig felfegyverezték magukat, csakis fejdázások lehettek. Az egyikük ábrázata ráadásul ismerősnek tűnt. Hangosan kurjongatva hívták a seriffet. A szán rakterét ponyvával takarták le.

Kisvártatva egy nagy bajszerű, mogorva kinézetű, férfi lépett oda hozzájuk. Csillag formájú bádoggelvényt hordott a szíve fölött, a derekán revolver lógott, kalapját a szemébe húzta. Határozottan kérdőre vonta a két marcona alakot, mire azok röhögve felfedték szállítmányukat.

– Három halott elf. Biztos a rezervátumból szöktek meg a szerencsétlenek – mondta a fogadós, aki a kinti jelenetet közvetlenül az ablak mellett állva nézte végig.

– Tudja mit? Mégiscsak kérnék abból a whiskyből.

Az őszes tulaj örömmel teljesítette kérésemet. Hamarosan az ebédet is tálalta, az illatozó sült kolbászt káposztaágyon, szeletekre vágott rozscipóval. Időközben a seriff és a két fejvadász eltűnt a rémséges rakományukkal.

Az ebéd végeztével pipára gyújtottam, egy kis füzetbe összeírtam, mire lesz még szükségem a vadászathoz. A nyugodt percek nem sokáig tartottak, mivel a két fejvadász visszatért, berúgták a fogadó ajtaját, whiskyt követelve. Az alacsonyabb felém pillantott, szúrós szemmel bámult rám, majd elbődült:

– Uramfia! Nézd csak, a jó öreg Charlie Hawkins füstölög itt magában!

A társa is felém nézett, mire egyet szólhattam volna, már az asztalomhoz ültek.

– Hé, Charlie, ne bambulj, úgy! Nem ismersz meg? Hirtelen rájöttem, kiket sodort az utamba a sors.

– Te Bob DeMott vagy – mondtam a nagyobbiknak.

– Te pedig Shawn Gerard – biccentettem a kisebbik, szikár figurának.

Vagy tíz éve nem láttam őket. Mindig párban dolgoztak, biztosra mentek. Igyekeztek könnyű célpontokat választani. Pár évvel korábban kezdték a szakmát, mint én, nem is gondoltam, hogy még életben lehetnek. DeMott nyakában preparált, hosszúkas fülek tucatja lógott, összefűzve. A tulajdonosaik egykoron elfek voltak. Gerard pedig egy ijesztő amulettet hordott, szárított patkányfejet, két ork agyarral összefűzve.

– Mi ez az undormány? – mutattam a talizmánra.

– Egy ork sámántól vettem el – felelte Gerard. – Segít szagot fogni.

– Bizony. Jól jött, amikor lefüleltük azt a három elfet – dicsekedett DeMott kuncogva.

– Több tiszteletet! – lökte oldalba társát Gerard. – Mr. Hawkins közismerten jó viszonyt ápol az elfekkel.

– Viszont azok, akiket frissiben leszállítottunk, nem voltak kedves fickók – erősködött DeMott.

– Mit követtek el? Borsókonzervet csentek el? Kiették a lekvárt a kamrából? – kérdeztem.

– Nem éppen. Kinyírtak egy trappert Raven Creeknél – felelte Gerard. – Aztán túl akartak adni a zsákmányon. Hódprémeket próbáltak elpasszolni, darabját ötven dolcsiért, ez buktatta le őket.

– És te mi járatban vagy erre felé, Charlie? – faggatózott DeMott. – Csak nem...?

– Csak de – vágtam közbe, az orruk elé tolva az újságot. A medvéről szóló cikket látva mindketten fűttenetnek.

– Uraim, örvendtem a találkozásnak – mondtam és felálltam az asztaltól. – Holnap indulok tovább, úgyhogy van még elintéznivaló teendőm. Ti még vártok valakit?

– Meglehet – mondta sejtelmesen Gerard.

– Időnként kapunk fülest – kuncogott DeMott, szörnyűséges nyakfűzését morzsolgatva.

Kiléptem a fogadóból, átgyalogoltam a szatócsboltba. A boltos – fehér inges, fekete mellényes szőke férfi – éppen egy ősz kontyos, feketébe öltözött tömzsi anyókéval vitakozott.

– Értse meg, Mrs. Milligan, két hete leadtam a rendelést.

– Magukra sem lehet számítani – rikácsolta az öregasszony, és duzzogva távozott. A küszöbről visszanezve engem is végigmért gyanakvó keselyű-tekinetével. A szeméből az öregség gyűlölete áradt a fiatalság, és az élet iránt, amelynek ő már nem igazán a része. Hevesen becsapta maga után az ajtót.

– Ez a vén kuvik sem akarja beadni a kulcsot – zsörtölődött egy másik asszony. – Nem szégyelli magát! Hetente írja a panaszleveleket a kormányzónak! Már a fél megyét feljelentette!

– Kérem, Mrs. Robinson, nyugodjon meg – csitította a vevőt a boltos, majd hozzám fordult:

– Mit parancsol uram? Miben segíthetek?

– Ezekre lenne szükségem – mondtam, és kitéptem a cédulát a jegyfuzetemről.

Konzervek, kétszersült, kávé, só, szárított bab, köles, tű, cérna, gyufa, kötszer, valamint vastag takarók szerepeltek a listán. Eszembe jutott, netán horgokra, zsinegekre is szükségem lesz, így ezeket is hozzácsaptam a megrendeléshez.

– Mindenünk van, Mister – mondta a szőke férfi a listát átfutva. – Összekészítem őket egy csomagba. Tíz perc alatt megvagyok velem.

– Köszönöm! – mondtam, miközben fizettem. – Addig felkeresném a patikát. Merre találom?

A boltos útbaigazított. Élősködők, tetvek elleni készítményeket akartam beszerezni, emellett a gyógynövényteák is jól jönnek a hegyekben. A patikát a szatócsbolttól feljebb, a következő utcasarkon túl találtam meg. Amikor befordultam, oldalvást nézve egy pillanatra láttam, Bob DeMott és Shawn Gerard már a fogadó előtt őgyeleg. Éppen Mrs. Milligan pusmogott nekik valamiről.

Rossz előérzetem támadt, ám fontosabb dologra kellett koncentrálnom. Ha valamit most elmulasztok, a vadonban már nem lesz alkalmam pótolni. A patikus segítő-késznek bizonyult, előkeresett mindent, amit kértem. Továbbá fertőtlenítőt, fájdalomcsillapítókat is rám tukmált.

Hónom alatt kis csomaggal indultam visszafelé a szatócsboltba. A sarokra érve azonban kénytelen voltam ledobni, visszaugrottam a házsarok fedezéke mögé. A revolveremet kézbe kaptam, óvatosan kikukkantva figyeltem az eseményeket. A fogadó és a vegyesbolt közötti szakaszon egy fiatalasszony állt, mellette egy nyolcéves forma kisfiú. Az útjukat Bob DeMott állta el, pisztolyt fogva rájuk, a másik kezében papírlapot tartott, minden bizonnyal körözvényt.

– Add meg magad Madelyn Walsh! – bömbölte a fejvadász.

Shawn Gerard hátulról csapott le. Az elfutni készülő fiúcskát kapta el, a gyerek fejéhez szorítva fegyvere csövét.

– Ne próbálkozz semmivel, te lotyó, vagy szétloccsanom a csemetéd agyát! – fenyegetőzött Gerard.

– Mit művelnek maguk a családommal? – üvöltötte a szatócsbolt ajtajában megjelent szőke férfi, puskával a kezében.

Gerard rálőtt, vállon találta a boltost, aki elterült a lövés erejétől.

– Kuss! Mi vagyunk a törvény! – süvöltötte Gerard.

– Gyerünk, te kurva, emeld magasra a kezed és térdre! – kiabálta DeMott.

Az asszony engedelmeskedett. Gerard közelebb lépett, hogy megkötözze, a gyereket ekkor elengedte, aki segítségért kiáltva elrohant. Most jött el a pillanat, hogy közbelépjek. Figyelmeztetés nélkül lőttem először Gerardra, aki feljajdult és összerogyott. DeMott megperdült, tüzelt, de ekkor már féltérdre ereszkedtem, úgy adtam le gyors egymásutánban három lövést. DeMott golyója fölöttem csapódott a házfalba, ő viszont mindhárom lövedéket benyelte. Hörögve terült el a latyakos talajon, pisztolya kiesett a kezéből. Szerencsére az asszony az első lövésemnél hasra vetette magát, így őt nem érték a golyók.

Odaszaladtam hozzá.

– Nyugodjon meg Missis, most már vége! Hívjon orvost a férjéhez!

– A fiam merre van? – kérdezte a nő kétségbeesve.

A kisfiú épségben előkerült, a fogadós vezette kézen fogva. Mindannyian a sebesült boltoshoz siettek, valaki orvosért kiáltott. A városka döbbsent lakói kezdtek gyülekezni körénk.

– Te állat! Nőt és gyereket soha! – üvöltöttem, belerúgva DeMottba. Felkaptam a földről a körözvényt és összetéptem, anélkül, hogy ránéztem volna. A papírfecniket a haldokló szájába tömtem. DeMott szeme kidülledt a döbbenettől és a rettegéstől.

– Mit művel, maga eszement? Megfullad saját vérében! – kiáltotta a közeledő seriff.

– Ennek már úgyis mindegy – közöltem ridegen.

– Azt látom. Rendesen kizsigerelte őt. Igazán büszke lehet magára Mister – mondta a seriff.

– Charlie Hawkins a nevem.

– Csakugyan? A fejevadászok mióta vadásznak egymásra?

Eközben a seriff helyettese próbálta kiszedni a papírdarabokat DeMott szájából. A sebesült vért öklendezett fel, mondani akart valamit, de csak sípoló, hörgő hangokra futotta maradék erejéből. Aztán elvesztette eszméletét. Már csak percei lehettek hátra.

– Mióta szegezhetnek fegyvert gyerekekre büntetlenül? – kérdeztem vissza. A seriff nem válaszolt, a fejét csóválta. A szatócsbolthoz mentünk, odabenn a sebesültet már kezdték ellátni.

– Mrs. Richardson, ismerte a támadóit? – kezdte a fagatózást a seriff.

– Sosem láttam őket korábban – az asszony ijedten félrenézett. A férje arcát kezdte törölgetni egy vizes ronggyal.

– Én viszont ismertem őket. Bob DeMott és Shawn Gerard a két jómadár. Mindig duóban dolgoztak, sosem takarékoskodtak az ólommal, valahányszor nyakon csíptek valakit – vágtam közbe.

— Nem magát kérdeztem. Miért szólították önt más néven, Mrs. Richardson? – folytatta a kihallgatást a törvény embere.

– Mert az a két részeges naplopó összekeverte Mrs. Richardson egy régóta halott bűnözővel! – szóltam közbe ismét.

– Maga ezt honnan tudja biztosan? – nézett rám a seriff.
– Talán a körösvény, amit volt szíves széttépni, elárulna egyet-s mást.

– Az a két semmirekellő, miután leszállították a halott elfeket, szólt magának, hogy keresnek még valakit? Ráadásul egy helyi lakost?

– Nem.

– Vajon miért nem? – ezzel a kérdéssel végleg sarokba szorítottam a seriffet.

– Emlékeztetném, Mr. Brooks, Richardsonék köztiszteletben álló tagjai közösségünknek – szólt közbe az orvos, aki sikerrel eltávolította a golyót a boltosból.

– Magam is tudom, hogyan kell lefolytatni egy vizsgálatot – vágott vissza a seriff.

– Akkor kezdetné azzal, őrizetbe veszi Mrs. Milligant, azt a vén szipirtyót, aki miatt majdnem ártatlanok haltak meg. Ő uszította Mrs. Richardsonra a két vérebet – mondtam.

– Micsoda? – hüledezett Brooks.

– Azután ellovagolhatna Thomastownba, ahol az a bizonyos Madelyn Walsh tíz éve véget vetett az életének. Megkereshetné a sírját!

– Az meg hol a francban van? – méltatlankodott Brooks.

– Kelet-Heartland államban, innen délre. Nem éppen sétatocsikázás...

– Nekem mondja?

– Ráadásul magának fogalma sincs mit követett el Madelyn Walsh. Bűnrészes kétrendbeli bankrablásban, háromrendbeli gyilkosságban. Egy ilyen elvetemült nőszemély mikor válna tisztességes családfőjévé?

A seriff gondterhelten lehorgaszott a fejét a fejtegetésem hallgatva. Feszült csend támadt a szobában.

– Zárja le az ügyet, Mr. Brooks! – jelentettem ki határozottan.

– Rendben. Menjünk, Hawkins!

Elkészültünk az orvostól és Richardsonéktól. Az asszony hálásan nézett felém, de nem mert köszönetet mondani.

– Látogassuk csak meg a szipirtyót! – javasoltam Brooksnak.

– Őt bízsa rám!

Kisvártatva Mrs. Milligan ajtaján kopogtattunk. Az ősz asszony barátságatlanul nyitott ajtót. A seriff kezdte a mondandójával.

– Mrs. Milligan, maga beszélt korábban azzal a két fegyveres idegennel, akik...

– Akiket kénytelen voltam lepuffantani, miután egy gyerek megölésével fenyegetőztek – fejeztem be Brooks helyett a mondatot.

– Igen, beszéltem velük – sziszegte Mrs. Milligan. – Mutatták a körösvényt. Őt ábrázolta, Aubree Richardson, csak más néven, szőke hajjal...

– Hát ez remek! – csattantam fel. – Látott egy képet, ami hasonlított Mrs. Richardsonra...

– Mondom, hogy ő az! Az a néember minden héten vesz magának hajfestéket! – recsegte a banya.

– Már azt is tiltja a törvény?

– Mrs. Milligan, ha legközelebb idegenek körösvényt mutogatnak magának, azonnal szól nekem, megértette? – vette vissza a szót Brooks. – Máskülönben magát veszem őrizetbe. Világos?

A vénség rémülettel vegyes dühvel nézett ránk, aztán becsapta az ajtót. Hallottuk, ahogy belülről kulcsra zárja.

– Mellesleg – jegyezte meg Brooks, amint elhagytuk Mrs. Milligan házat. – Mrs. Richardson kilenc éve él közöttünk.

– A férje helybéli?

– Persze. Dan Richardson a környéken nőtt fel.

– Kíváncsi rá, hogyan halt meg Madelyn Walsh?

– Nem érdekel. Így is elég felfordulást okozott nekünk, Hawkins. Holnap reggel haladéktalanul hagyja el a várost! Vigye csak magával Madelyn Walsh történetét – mondta Brooks.

– Ahogy óhajtja, seriff.

Gyászos némaság telepedett Dead Bird Valley-ra, amikor másnap kora reggel útnak indultam. A nap első sugarai már csiklandozták az ég alját, de még nyomasztó szürkesség uralkodott. A tegnapi öldöklés nyomait eltakarították az utcáról. Mrs. Milligan házában ablaka betörtött, aligha véletlenül. Seholy egy lélek. Kedvem lett volna beköszönni Richardsonékhoz, ám nem akartam felzaklatni őket.

Trenton Falls irányába fordítottam lovamat. Egyáltalán nem bántam, hogy Brooks seriff nem kérdezősködik tovább Madelyn Walshról. Aki után annak idején jómagam is nyomoztam. Miss Walsh előkelő családból származott Wantana államból. Tizennyolc évesen megszökött Jack Turner lótolvajjal, más néven Bravado Kiddel. Rövidesen kiraboltak két bankot, a második esetben Bravado Kid figyelmeztetés nélkül mindenre lőtt, ami mozgott. A pénztáros, az ő és egy gyanútlan járókelő halálát okozta ezzel az akcióval.

A páros ezután a Wantanával szomszédos Kelet-Heartlandba menekült, a híresztelések szerint hamar a nyakára hágtak a pénznek. Bravado Kid nem vetette meg

a whiskyt, a szerencsejátékot és a nőket sem. A rossz nyelvek szerint még Madelynt is kiárúsította, ha anyagilag megszorultak. Mindenesetre a szerelmüket próbára tették a nélkülözések.

A nyomaik végül Thomastownba vezettek, itt húzták meg magukat, egy városszéli házikóban. Mire a városba értem, ők már megmenekültek a földi igazságszolgáltatástól. A helyiek szerint azon a végzetes éjszakán veszezkedés, majd két lövés hallatszott, rögtön ezután a ház lángra kapott, hajnalra porig égett. Így végződött a Walsh lány és Jack „Bravado Kid” Turner históriája. A hatóságok lezárták az ügyet, hogy kellőképpen kutattak-e holttestek után, nem tudhatom. Én sem vettem a fáradságot, hogy feltúrjam az üszkös romokat.

Egy ízben említette valamelyik lap, Madelyn egy nem kívánt házasság elől szökött meg. Még a kiszemelt vőlegény nevét is leközlötték: Vincent DeMott. Rokona volt-e Bob DeMottnak, az számomra rejtély marad. Ahogy az is, miért Dead Bird Valleyben kereste Bob DeMott Madelyn Walsh-t. Kényszerképzet hajtotta, vagy tényleg szagot fogott? Ennek okát sem firtatom.

Gondolataim már az emberevő medve körül forogtak. Nem lesz könnyű falat. Ha sikerül puszkavégre kapnom, hősnek tartanak majd. Pedig a Mrs. Milligan-félék veszélyesebb szörnyek. A medvét az éhség kényszeríti ölésre, Mrs. Milligan túlbuzgóságára azonban nincs mentség.

n13

A hullámok titka

Eli Broflovski egész nap csak arra várt, hogy vége legyen a munkának, és mehessen végre Pyramid Beachre szörfözni –, ám az idő csigalassan cammogott, kiváltképp délután. Villanyszerelőként dolgozott egy kis településen Perth-től délre, új könnyűszerkezetes házakba húzták be az elektromos kábeleket. Február közepe volt, harminckét fok árnyékban. Az óceán hívogatóan zöldellt, óriási, fehér tarajos hullámok ostromolták a partot.

– Viszlát, srácok, holnap nyolckor ugyanitt! – búcsúzott a munkatársaitól. Beugrott a kopott, fehér furgonjába, amibe már reggel gondosan berakta a szörfdeszkáját meg a motyóit, aztán irány a strand.

– Jó szörfözést! – kiáltottak a többiek utána.

Elég erősen fúj ma a szél, és nagyok a hullámok – gondolta torkában dobogó szívvel. Szörfözés előtt mindig izgult kicsit, pedig már nem számított kezdőnek. Tudta, hogy sokat kell még tanulni és fejlődni, hogy elérje a profi szintet, de nem is ez volt a lényeg. Egyszerűen szerette csinálni, imádta az adrenalinlöketet, amit a deszkázás nyújtott, teljesen ki tudott kapcsolni a hullámokon, szinte eggyé vált az óceánnal.

Vezetés közben megkordult a gyomra emlékeztetve, hogy ebéd óta nem evett semmit. Most fél öt felé járt az idő.

Jó lenne bekapni valamit szörfözés előtt – jutott eszébe. Majd beugrik a Beach Caféba egy hamburgerre meg egy kólára. Isteni házi hamburgert készítenek, ahogy rá gondolt, máris összefutott a nyál a szájában. Még pár perc és odaér. Nemsokára fel is tűnt a part, rutinosan végighajtott a bekötőúton, majd leparkolta a járgányt.

A Beach Café előtt székek és asztalok sorakoztak, voltak már páran – Joe Mander és a barátai, illetve rajtuk kívül még néhány szörfös arc, akiket látásból ismert.

– Helló srácok! Mi a pálya? – köszöntötte őket Eli. – Jók a hullámok?

– Ja, királyság! – mondta Joe. – Óriási, hétméteresek

jönnek, mi már teszteltük. Csak haladóknak! A többiek helyeslően bólogattak.

– Akik nem dolgoznak, azoknak könnyű – nevetett Eli, majd a pulthoz lépett.

– A szokásosat? – kérdezte Nelly, a pultos lány.

– Igen, egy hamburgert szeretnék, meg egy dobozos kólát, ha lehet, cukormenteset...

Ez a lány egyre szebb – gondolta, miközben az arcát fürkészte.

– Rendben! Négy dollár ötven lesz – mosolygott vissza rá a lány.

Adott egy ötöst, és nem kért vissza belőle. Jóízűen beleharapott, miközben csatlakozott Joe-ékhoz, evés közben szívesen hallgatta a többi szörfös történeteit.

– Mondom, vagy négy méter hosszú volt, ritka egy rusnya bestia, pont ott úszott el a szörf mellett vagy másfél méterre, a kezemmel meg tudtam volna érinteni... – mesélt éppen egy Tim nevű, magas, vékony srác, miközben kezeivel hevesen gesztikulált.

– Ne paráztass, haver! – mondta egy rasztás gyerek, miközben a többiek nevettek.

– Nyugi, ezen a partszakaszon már hónapok óta nem láttak cápát – jegyezte meg flegmán Joe.

– Isten bizonny, láttam – esküdözött Tim –, még a kalauzhalak is ott úsztak mellette!

Eli épp a dobozos kóláját bontotta, de annyira lekötötte a történet, hogy nem figyelt oda, és az alumínium nyitó megsebezte.

– Au! – kiáltott, majd gyorsan a szájába vette vérző hüvelykujját. A francha ezt jól bevágtam. Csak lassan állt el a vérzés. Mindegy, gondolta, a sós víz csodákat tesz. Ideje indulni, ha akar még egy-két órát szörfözni. – Na csó, srácok, majd még ütközünk!

Visszament a furgonhoz, kivette a deszkát, meg a kis hátizsákját, aztán elindult le a partra. Rákötötte a lábára a szörföt, majd futva begázolt a vízbe, ami kellemesen hűs

volt. Libabőrös lett a karja meg a combja, miközben ráfeküdt a deszkára, és nagy tempókkal evezni kezdett befelé. Már látta az első hullámot, ott fodrozódott előtte, igaz, csak másfél méteres, de bemelegítésnek megteszi.

Felállt a deszkára, szépen ráfordult a hullámra, ahogy tanulta, majd azt meglovagolva tovasiklott.

Beljebb lesznek a nagyobbak, csak be kell oda menni – gondolta. – Itt is a következő, na, ez most jobban sikerült, de hopp, igen, az első esés is megvolt.

Visszamaszott és folytatta, egyre jobban belejött, miközben nem vette észre, hogy messze elsodródott a parttól. Épp egy hétméteres hullámot nézett ki magának, és vadul evezett felé, amikor alulról valami tompán, de határozottan meglökte.

– Cápa! – futott át az agyán –, miközben szíve a torkában dobogott.

Érezte, ahogy a jeges félelem felkúszik a gerincén. Teljes erőből evezni kezdett.

– Csak a nagy hullámot érjem el! – fohászkodott.

Valahogy megérezte, hogy az állat a nyomában van, és ahogy hátrasandított a válla fölött, meglátta a kiálló hátúszót, és a hal sötét körvonalát a zavaros vízben. Maga se tudta, hogy érte el a nagy hullámot, a másodpercek csigalassúsággal teltek, de valahogy sikerült, felugrott a szörfre és a hullám gyorsító erejét kihasználva a partnak vette az irányt.

– Az a nyavalyás vérző ujjam, biztos az csalta ide a dögöt – esett le neki, miközben egész testében reszketett.

A kellemes szórakozás hirtelen rémálommá vált, a cápa valószínűleg üldözni fogja, mert követi a vérszagot. Csak akkor van esélye a túlélésre, ha minél előbb kieri a partra. A hullám lecsengett, úgyhogy célba vette a következőt, miközben vadul forgatta a fejét, de nem látott semmit. Eltűnt? Lerázta? Igen, valószínűleg igen. Újra az evezésre koncentrált, pedig már fáj és görcsölt a karja meg a lába a nagy erőfeszítéstől. Csak jusson el a partig... Hirtelen újra megfordult, és megdöbbenve vette észre az ijesztő hátúszót, vagy tizenöt méterrel maga mögött.

– A rohadék végig a nyomomban volt! – suhant át rajta a felismerés.

Sőt mi több, azon a cápán kívül, ami őt követte, még vagy négy-öt másikat is felfedezett a távolban, sajnos azok is gyors tempóban közeledtek.

A pánik új erőt adott neki – megjött a hullám –, ilyen gyorsan még soha nem állt fel a deszkára, felemelkedett és máris csúszni kezdett.

– Belőlem nem esztek! – ordított eszelősen, miközben profikat megszégyenítő ügyességgel egyensúlyozott a hétméteres habokon.

A nagy hullám hosszan elvitte, a part már egész közelinek tűnt, jól ki lehetett venni a fürdőzőket, és a többi szörföst.

– Cápa, cápa! – üvöltötte torkaszakadtából, aztán megfordult, és belefagyott a kiáltás. Világossá vált számára, hogy itt a vég.

A nagy hátúszók utolérték, bekerítették, és alámerültek a zöld vízben, buborékfelhőt hagyva maguk után, hogy aztán hirtelen melléte ugorjanak ki nagy sebességgel a vízből. Az állatok játszottak, vidáman kergetőztek, volt, amelyik még bukfcenezett is a levegőben. A vízpára, amit kifújtak, és a vízszintes farokúszó egyértelművé tette Eli számára a helyzetet. Kíváncsi, játékos delfinek bukkantak fel körülötte, és követték, de ő a nagy izgalmában cápának nézte őket. Úgy látszik, túl nagy hatással volt rá Tim sztorija a Beach Caféban. A megkönnyebbülés hatalmas sóhaja szakadt fel Eliből. Hanyatt feküdt a deszkán, becsukta a szemét, aztán csak hagyta, hogy a hullámok csendben ringassák. Izmai még sajogtak a megerőltetéstől, a kimerültségtől szaporán vette a levegőt, pulzusa nehezen állt vissza a normális szintre, de elmúlt a veszély, és életben maradt. Nem emlékezett rá, mennyi ideig pihent így, de lassan megnyugodott, átfordult a hasára, majd a part felé kezdett evezni.

Esteledett, a lemenő nap vörösre színezte a csipkés felhők széleit. Jött egy jó hatméteres hullám, de már nem akarta meglovagolni – elment a kedve az egésztől. Végre kiért a partra, megtörölközött, felhúzta a pólóját, majd komótosan összeszedte a holmijait, és berakott mindent a furgonba. Ezt most megúsza, szerencsére az ijedségen kívül más baja nem történt, otthon majd iszik pár sört és megnyugszik, de ezt a kalandot soha nem fogja elfelejteni, az egyszer biztos. Beszállt az autóba, felkapcsolta a lámpát, majd elfordította a slusszkulcsot. Pyramid Beach fényei csodásan ragyogtak az alkonyatban. Lassan kitolt a parkolóból, és hazafelé vette az irányt.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

105. fejezet

Nem minden szörny, ami sárkány

írta Ariana T. Dianis

– De azért kérsz teát? – bázsalygott rá a jobb oldali fej.
– A teádba fojtalak, úgy éljek! – csattant fel a középső, másik fejének szánva az információt.

– Ne is törődj velük! – szólt előkelően az okulárás. – Foglalj helyet, kérlek! – mutatott egy kisebb szikla felé.

Killiant elöntötte az ambivalencia. Na, most itten ez egy sárkány, három fejjel, három különböző habitussal, ő egy-maga esélytelen ellenük, ölés itt csak akkor lesz, ha őt ölik, ugyanakkor a háromfejű kétharmada roppant vendégszeretőnek tűnik. Rövid töprengés után végül lecsüccsent a mutatott sziklára, s onnan nézett fel nem mindennapi házigazdáira.

– A nevem Teofil – mutatkozott be illendően a kukkeres fej. – Középső testvérem Teodor, a jobb szélső pedig Totyi.

– Szevasz, öcsém! – veregette vállon Teodor.

– Szó! – intett neki szemlesütve Totyi.

– Nagyon örvendek – hebegte a lovag, majd rövid torokköszörülés után visszatálalt a hangjához. – Én Killian vagyok.

– Mi járatban erre, kedves Killian? – mosolygott rá barátságosan Teofil.

– Ööö... Eltévedtem – hazudta a lovag. – Kóboroltam, kóboroltam, aztán itt találtam magam.

– Nincs otthonod, te szegény? – pislogott rá megértően Totyi.

– Ja, de, van – nyugtatta meg Killian. – Habár egyedül élek.

– Nincs feleséged? – kérdezte Teodor. – Na, akkor komám boldog ember vagy.

– Látom nincs jó véleményed a házasságról – vigyorgott rá a lovag.

– Egyikünknek sincs – erősítette meg Totyi. – Anno, mikor még több emberrel beszélünk, azt mondták nekünk, hogy a házasság nagy teher.

– Bizony – vette át a szót Teofil. – A férfiak megnősülnek, aztán az asszonyból háztartási rém lesz, végül elhagyja a férfit és viszi a fél vagyonát.

– Meg a fél birtokát – bólogatott Totyi.

– Meg a fél céduláját – vigyorgott Teodor.

– Egy házasság szép is lehet – jelentette ki Killian. – Sok csalódott fickóval beszélhetetek.

Eközben a sárkány térült-fordult, majd egy óriási bögrében teát szervírozott. Killian kezdett felengedni. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a sárkány egyik feje sem akarja a halálát. Ha jobban belegondolt, eddig abszolút semmit sem tudott a sárkányokról, s már bánta, hogy holmi dicsőség kedvéért az életére akart törni ennek a páratlan lénynek.

– A neveteket hogyan kaptátok? – kérdezte végül a három-fejűt. – A Teofil és a Teodort még csak értem, de te hogyan lettél Totyi?

– Az úgy történt, hogy édesanyámnak nehéz szülése volt – kezdett a történetbe Teofil. – Három fejet kinyomni nem majális. Aztán Teodort és engem elnevezett, de a végére olyanra elfáradt, hogy a harmadik fejünkénél már csak azt mondta, ami először eszébe jutott. Így lett Totyiból Totyi.

– Á, értem – somolygott Killian. – Régóta éltek már itt?

– Úgy hatszáz éve, nem? – nézett Teodor Teofilre.

– Aha, úgy valahogy – bólogatott a kukkeres.

– Atyavilág! – kerekedett ki a lovag szeme. – Hány évesek vagytok?

– Jövő hónapban leszünk nyolcszázhárom – jelentette büszkén Totyi.

– És azóta nem jöttetek le az emberek közé? – nézett rájuk hökkenten Killian. – Szinte semmit sem tudnak rólatok.

– Mert nem volt errefelé háború vagy kétszáz éve – indokolta meg Teofil. – Mi csak akkor megyünk le az emberek közé, ha meg kell óvnunk a népet, az ellenségektől.

– Ti véditek meg a népet? – zuhant nagyot a lovag álla.

– Mi – bólogatott Teodor. – És jaj, nagyon hiányzik már egy jó kis csata!

– Te mindig csak harcolnál – ingatta fejét Totyi. – Örülni kell a békének.

– Ó persze! Meg tán annak is örülnöm kéne, hogy évszázadok óta te meg ez a tudósbogár az összes társaságom? – fintorgott a középső.

– Miért nem mentek le az emberekhez? – kérdezte a lovag. – Biztosan megkedvelnének titeket.

– Ugyan – legyintett Teofil. – Az emberek már nem emlékeznek ránk. Olyan hamar haltok, hogy már senki sincs, aki ismerős lenne. Láthatod, te is csak annyit tudtál rólunk, hogy itt élünk.

Killian szívét átjárta a szánalom. Ez a szegény sárkány az emberek védelmére esküdött fel valaha, s ezért csak magányt kapott cserébe.

– Az pedig nem járja, hogy egy életen át várjatok egy háborúra, hogy újra védhessétek a népet! Szörnyű lehet úgy élni, hogy senki sincs már, aki szeretne titeket! – felelte szenvedélyesen a férfi.

– Ó, de kedves vagy! – szipogta meghatottan Totyi.

– Ez valóban rendes tőled – pislogott a lovagra szokatlan visszafogottsággal Teodor.

– Gondolod, hogy nem rémülnének meg tőlünk? – kérdezte Teofil, ugyancsak párás szemekkel.

– Ha velem jöttök, akkor nem fognak megrémülni – válaszolta meggyőződéssel Killian. – Az emberek mindig attól félnek, amit nem ismernek.

– De jó lenne megint emberekkel találkozni! – ábrándozott Teodor. – Megtanítanám őket harcolni.

– Én meg azokra a tudományokra, amikre már biztosan nem emlékeznek – csatlakozott Teofil.

– Én meg mindenkinek főznék teát! – lelkesedett Totyi.

– Agyoncsaphatom? – fordult Teodor Teofilhoz.

Killian mosolyogva nézte az önmagával kibékülni képtelen háromfejűt. Napnyugtáig beszélgettek. A lovag mesélt az emberekről, az évszázadok alatt megváltozott szokásokról, a sárkány három feje pedig a régi időről, amikor a sárkányok népe még békés szövetségben élt az emberek között. Megállapodtak, hogy másnap hajnalban indulnak, s Killian kíséretében újra megismerkednek a falusiakkal. A lovag végül azzal a boldog tudattal hajtotta álomra fejét, hogy sokkal nemesebb tettet hajt most végre, mintha megölte volna a sárkányt. Olyan dolgot tudhatott magáénak, ami nagyobb büszkeséggel töltötte el, mint bármi más. Megszerezte a leghatalmasabb trófeát; egy háromfejű sárkány igaz barátságát!

106. fejezet

Kísértet megy

írta Eliza Beth

Alic óvatosan benyitott. Szerencsére nem kattant a zár, a zsanérok sem nyikorogtak, és a padló sem reccsent meg a súlya alatt. Odasettenkedett az alvóhoz. A férfi a jobb oldalán feküdt, nyakig begubózott, bal keze a párna alatt. Álmában is az aranyait markolta. Nem fog menni, csóválta fejét az asszony. Percy megcsiklandozta a férfi orrát, persze hozzáérni nem tudott, keze eltűnt az alvó testében. Mérgében teljes erőből orrba vágta, hangosat káromkodott, mert lendületből ráesett a kereskedőre. Kiszállt belőle, megrázta magát. Az valamit megérezhetett, mert tett egy legyező mozdulatot, mint mikor szúnyogot hajt el valaki álmában. Egy pillanatra kihúzta kezét a párna alól. Alic azonnal cselekedett, s mire a nem létező szúnyog elkergettetett, már az ajtót csukta be maga után.

Hangos ribillióra ébredt. A két kereskedő ordította egymással, a csaposlegénnyel, a szolgálóval, a többi vendéggel, akik szintén a reggelijüket költötték volna el, ha hagyják. Előkerültek a kések. A két kereskedő farkasszemet nézett egymással, a fogadósneval, az egész ivóval. Vibrált a levegő. Alic nyugodt hangon közölte, hogy elszalajtja a szolgát a városbíróhoz, az majd küld valakit, aki kinyomozza, mi történt itt. Ettől fura módon lehiggadt a két kakaskodó. Sebbel-lobbal összekapkodták a holmijukat, és kifelé iparkodtak.

– Hé! Jó trükk, hogy rablást emlegetve elpárolognának, fizetés nélkül. De nem veszem be! – vágta csípőre két kezét Alic. – Nem vagyok árvaház, sem hajléktalanszálló, ez egy fogadó, ahol fizetni szokás a vacsoraért, meg a szállásért. Ha nincs pénzünk, adjanak mást!

Az a nyaklánc például tetszik, azt elfogadod – súgott Percy, a köpcösebbre mutatva.

– Az a nyaklánc például tetszik, azt elfogadom – ismételte Alic engedelmesen, a kereskedőre nézve. Az vérvörös arccal kapott a lánchoz, megmarkolta, vasvilla szeme egyértelművé tette, halál fia, aki hozzáér. Szabad kezével belekotort a zsebébe, elővarázsolt egy ezüstpénzt, és az asszonynak hajította.

– Még, hogy kirabolták! – méltatlankodott a fogadósne, elkapva az érmét. – Tűnjenek el a fogadóból, meg ne lássam itt még egyszer magukat! Zsugori népség, még tönkretennének a rágalmaikkal, nahát! – nézett végig a vendégein, amint az a kettő távozott.

– Ügyes vagy, asszony! – veregette meg a vállát Percy, miközben keze egészen Alic melléig lecsusszant. Megfogta volna, ha tudja, de csak egy cifra káromkodásra futotta. Alic sarkon fordult. Ideje felébreszteni a fiúkat.

Kíméletlenül kiverte az álmot a szemükből. Igaz, csak kilencévesek lesznek, de a rájuk bízott feladatokat el kell végezniük. Ebből sosem engedett. Szorgalmas, becsületes férfit akart nevelni belőlük. Ezen egy kicsit elmélázott. Őt is szorgalmasnak és becsületesnek nevelték a szülei, aztán mivé lett? Bár annyira nem bánta. Igazat mondott Percy, igaz kellett legyen, mert ha nincs vaj a fülük mögött, nem tűnik el olyan hirtelen az a két ebadta. Ki tudja, kit nyomorítottak meg az aranyért? De most ráfáztak! Neki meg jól jött az a pénz, főleg, ha tényleg várandós. De miért pont ez ne lenne igaz? Szóval lesz még egy fia. Hm.

Reggelit adott az ikreknek, maga is jóízűt falatozott velük. Csak Percy nyavalygott, hogy őt kihagyják minden földi jóból. Csorog a nyála a sonka láttán, állította, aztán inkább eltűnt. A fiúk összenéztek, aztán az anyjukra, de az nem adta jelét, hogy látta volna Percy szellemét. Sosem kaptak olyan lelkesen a seprű után, mint ezen a reggelen. Alig várták, hogy összesúghassanak, miközben felseprik az udvart.

Alic gyorsan megfordult a közeli piacról. Nehéz kosarában vaddisznócomb és egy kövér kacska, zöldségek, egy kis zsáknyi bab. Fürgén hozzálátott az ebédfőzéshez. Főztjének hamar híre ment a városban, pár héttel az érkezése után gyakran csak azért jöttek vendégek, hogy ebédeljenek náluk egy jót. Ha megözvegyült is, nem adhatja alább. A fiúk is növényben vannak, kell nekik a tápláló étel. Meg a tudás, amit ő is az édesanyjától tanult, tette hozzá magában. Azt délutánonként szokta beléjük csepegtetni. A betűvetést már elsajátították, mindketten folyékonyan olvasnak, és a számokkal is jó barátságba kerültek.

Ebéd után befogta a fiúkat mosogatni, aztán egy órát gyakorolta velük a számolást, bár folyton elkalandozott a figyelmük. Percy egész nap nem jelentkezett. Kezdett megnyugodni, hogy ma éjjel végre békésen alhat. Egy kicsi hiányérzete támadt ugyan, ahogy visszagondolt az elmúlt éjszaka izgalmaira, de megrántotta a vállát, ágyba dugta a gyerekeket és maga is szenderegni készült. Pendelyben állt a szoba közepén, amikor megjelent a szellem.

– Éjfélkor indulunk – közölte.

– Hová? – hökkent meg Alic.

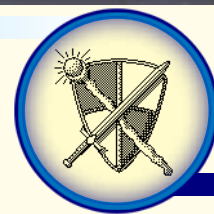
– A takácsok utcájába. Öltözz feketébe! Vedd fel a csuklyás köpönyegemet, abban nem ismer fel senki, ha netán meglátnak.

A hold felhők mögé bújt, segítve surranásukat. A falhoz tapadva osontak háztól házig, míg a takácsok utcájába értek. Beletelt vagy félórába, míg elérték a harmadik kereszteződést, ott balra fordultak. Percy minden sarkon előrement kikémlelni, tiszta-e előttük az út, de senki sem járt odakinn. Csak a kutyák ugatták a felségterületükön mászkáló macskákat.

– Oda kell bemenned – mutatott egy házra Percy. – A takácsnak ma fizették ki a városbíró részére szőtt kelméket. Bíró uram szereti szép ruhában járni az asszonyt, meg a két lányát, bár az egyik a ruha sem segít, oly ronda. De a kelmékért sok aranyat kipengetett, és az mind ott van az emeleten. Nézd, az ostoba nyitva hagyta az ablakot.

– Biztosan bezárták az ajtót.

– Nem baj, felmászol.

Ebenezer

A tanítvány – 7-8. fejezet

7. fejezet

A xenorgok halszerű fejük ellenére nem voltak kevésbé intelligens lények, mint az emberek, sőt bizonyos értelemben túl is haladtak minket. Erősen technofil civilizációjuk volt, hittek a technika és a tudományok erejében, a gépek hatalmában, valamint a logikus gondolkodásban. Minden támadásukat precízen, és majdhogynem kiszámíthatóan vitték végbe, ám gyors tanulási képességeiket mi sem bizonyította jobban, hogy hamar elsajátították az emberi ravaszság, improvizáció és megtévesztés egyes fortélyait. Ám a Földön töltött három esztendő közel sem volt elegendő arra, hogy kiismerjék az emberi faj túlélési ösztöneinek trükkjeit, illetve azt, amit úgy nevezhetnénk, hit. Hit abban, hogy mindig van remény, hit abban, hogy nincs lehetetlen, hit abban, hogy sosincs minden veszve. Ezt a megfoghatatlan, ám minden emberben ott rejtőző akarást semmilyen földönkívüli technika nem tudta sem pótolni, sem túlszárnyalni. És éppen ez dolgozott most abban a hét emberben, akik egy félhomályos, üres teremben, egy apró szikra révén lángra lobbantották a remény tüzét.

Az épületben olyan csend honolt, mintha az égvilágon senki sem tartózkodott volna benne. Hidegfényű lámpák égtek a kihalt folyosókon, fáradhatatlan LED lámpák villogtak az ajtók mellett, csövekben víz folydogált, és a levegő áporodottan állt a szobákban. Csizmák csikordultak valahol a távolban, majd egyre hangosabban kopogtak a műanyag padlózatán. Az öt idegen lényből három lazán vállra vetett gépfegyvert hordott, ketten pedig valamilyen henger alakú, fémesen csillogó tárgyat vittek a kezeikben. Megálltak egy bezárt duplaszárnyú ajtó előtt, a hengereket tartó egyedek közvetlenül az ajtóhoz álltak, míg két fegyveres előreszegezett puskával mögéjük sorakozott. Ötödik társuk egy kicsiny, kártyaszerű fémlapot tartott a vörösen pislákoló szenzor elé, mire egy éles csippanás jelezte, hogy az ajtó zárjai kiengedtek. A két xenorg határozott mozdulattal belökte az ajtószárnyakat, és be akarták hajítani a hengereket a szobába, amikor megtorpan- tak.

Úgy öt méterre az ajtótól, a hűvös neonlámpa alatt egy felborult kerekesszék hevert, tőle pár lépésnyire egy vékony, szakadt ruhájú alak feküdt arca borulva. Valamivel a szék mögött pedig egy szellőzőnyílás lefeszített rácsozata csillant.

Pár másodperc döbbenet után a két fegyveres xenorg belépett a terembe, és egyenesen a földön fekvő alakhoz indultak. Csak érezték, semmint látták, ahogy két villámgyors árnyék húz el mögöttük, és a két, még mindig a hengerekkel ácsorgó lény egy szemvillanás alatt kőkemény, és roppant dühös öklöket érzett meglehetősen

puha pofáján, amint Nilo és Ankh minden erejüket beleadva rájuk ugrottak. Ugyanebben a pillanatban másik két alak vált el az ajtófélfá mellől, és vetette rá magát a zavartan megforduló gépfegyveresekre. Keiko egy gyors rúgással elsodorta a lazán lógó puskát, majd ugyanazzal a lendülettel belekönyökölt ellenfele arcába. A lény hátratántorodott, mire a nő a levegőbe felugorva, teljes súlyának nyomatékát beleadva, iszonyú erővel ütötte halántékra. A xenorg úgy terült el a linóleumpadlón, mint egy zsák, de a hadnagy mellétérdelt, és egy halk roppanással kiteker- te a nyakát. Mikor oldalra pillantott, a Főnök felé, a férfi éppen kiengedte a fojtófogásból az elernyedtetemet, amely tompa puffanással hanyatlott a padlóra.

Az ajtónál álló gépfegyveres macskaügyességgel ugrott hátra, és próbálta felmérni a helyzetet. A meglepetéstől, illetve a hengerektől lefoglalt xenorgok pofozósákként viselkedtek, Ankh hatalmas erejű öklei már véresre csé- pelték az egyik társa fejét, míg Nilo azért nem állt annyira jól, lévén ő a precíziós puskákhoz szokott, nem a légkapa- pácsként rázkódó golyószórókhoz. Az idegen ezért egy alkalmas pillanatban a lövész felé sújtott puskája agyával, és alaposan megszedítette, amit kihasználva az eddig püfölt xenorg Nilo arcába vágott a fémhengerrel. Nem sokáig örülhettek azonban átmeneti előnyüknek, mert a folyosóról Tamara és Ruben érkezett halálos pontossá- gal, így a két földönkívüli hamarosan hat emberrel került szembe, akik hezitálás nélkül rájuk támadtak. Miután az élettelen testeket behúzták a szobába, és az ajtók vissza- csukódtak, az épületre ismét csend borult, mintha semmi sem történt volna az iménti percekben.

Keiko szakasza azonban nem tétlenkedett, hanem a főmérnöktől kapott javaslatok alapján azonnal akcióba lendült. A doktor szerint három olyan helyiség volt, ahol az Elitek felszerelésit tárolhatták, ezért a három nő a szel- lőzőjáratokon keresztül nyomban el is indult, hogy ellen- őrizzék ezeket.

A férfiak barátkoztak a fegyverekkel, amelyek nem vol- tak teljesen ismeretlenek a számukra, zsákmányoltak már korábban is ilyen eszközöket a xenorgoktól, és tisztában voltak vele, hogyan kell használni. Mindazonáltal nem igazán szerettek volna lőni vele, legalábbis egyelőre, mert azzal csak leleplezték volna magukat. Eközben a csalétket eljátszó, de már a székébe visszasegített Karl magához vette a fémkártyát, amellyel az ajtókat lehetett nyitni és zárni az egész komplexumban, mivel ezen a beléptető- rendszeren az idegenek vagy nem akartak, vagy nem tudtak változtatni.

– Eddig jól ment – bólintott elégedetten a Főnök. – Most megvárjuk a lányokat, aztán haladunk tovább a terv sze- rint.

A másik három férfi hangtalanul bólintott, majd mindannyian a szoba sarkainak jótékony sötétségébe húzódtak.

Ruben egy plafonban elhelyezett szellőzőrács résein leste, ahogy az alatta lévő kivilágított szobában egy széles asztalra szép gondosan lerakva pihentek a kevlár-ruhák és a fegyverek, míg a páncélok a fal mellett heverték. A nő úgy saccolta, kilencven másodperc elegendő lenne a rács kifeszítéséhez, és ahhoz, hogy beugorva a nyíláson, magára húzza az álcázást nyújtó öltözetet, hogy aztán láthatatlan gyilkosként folytathassa a tervet. Mindebben az akadályozta meg, hogy a teremben három xenorg is tartózkodott, akik ugyan nem a szellőző irányába néztek, de a mozgásra alighanem felfigyeltek volna. Nem volt mit tenni, meg kellett várni két társát, hogy azok csatlakozzanak hozzá, miután az őáltaluk ellenőrzött helyiségekben nyilvánvalóan nem találnak majd semmit.

– Szóval itt vannak – suttogta valaki a háta mögött, és Ruben megrezzent.

Észre sem vette Tamarát, aki nesztelenül megérkezett, és már a válla fölött kukucskált.

– Basszus – tádogott hangtalanul Ruben –, a frászt hoztad rám.

– Nyugi, kislány, egy halfejtű itt úgysem fér el – kacsintott vissza Tamara.

Keiko valamivel nagyobb zajjal érkezett az ellenkező irányból, de elég csendesen ahhoz, hogy az alatt „beszélgető” idegenek ne hallják meg a plafon mögött súrlódó hangokat. Ruben lefelé bökött fejével, majd hármát mutatott, aztán ajkai elé illesztette mutatóujját. Különös jelbeszéd vette kezdetét a fémjáratban, amit ha valaki látott volna, bizonyára elneveti magát, de legalábbis csendesen mosolyog a bizarr pantomim láttán. Keiko első javaslata a frontális támadás volt, három három ellen, a meglepetést kihasználva. Bár szemernyi kétsége sem volt felőle, hogy a hadnagy simán bevállalta volna a közelharcot, Ruben nem értett egyet, inkább mutatta, hogy alsóneműben vannak, a xenorgok pedig páncélban és fegyverrel, ráadásul most a fiúk nem voltak itt. Iyengar erőt vett magán, és visszagondolt a Főnök szavaira: együtt. Belátta, hogy nem mindig célravezető, ha mások tulajdonságait a sajátjaihoz méri, figyelembe kell vennie a többiek képességeit is. Némán bólintott.

Tamara ezután hosszú mutogatásba kezdett, mire Keiko szeme felcsillant, míg Ruben az égre tekintett, pontosabban csak arrafelé, mert harminc centiméterrel a feje fölött egy acéllemez húzódtott. Nem volt azonban jobb ötlete, és úgy érezte, ez valamivel jobb, mint a hadnagy által javasolt pusztakezes harc.

Keiko óvatosan kiemelte a helyéről a négy egyszerű, forgatható szegeccsel rögzített szellőzőrácsot, és lassan a háta mögé manőverezte a szűk járatban. Ruben előremászott, és fejével lefelé belógott a szobába, kezeivel tartva magát a peremeken. Amikor érezte, hogy a hadnagy erősen megragadja a két bokáját, eleresztette a széleket, és teljes testével besüllyedt a helyiségbe. Ujjai mintegy fél méterrel az asztalra rendezett felszerelések fölött kalimpáltak, mire morcosan visszanézett a szellőzőjáratban hasaló két társára.

Tamara megmozdult, és ő is előrehajolva beengedte magát a szobába. Lábaival átkulcsolta Rubent, majd a lányt mintegy rúdként használva lejjebb ereszkedett rajta, egészen addig, hogy Ruben a hónaljával szilárdan megtarthatta a combjait. A szakaszparancsnok minden erejét összeszedve próbálta tartani a két lelógó akrobatalányt, akik ugyan nem voltak nehezek, de Keikónak mindössze csak az ujjai szorították Ruben bokáit.

– Igyekeztek! – sziszegte a foga közt, és érezte, hogy izzadni kezd a tenyere.

Ha most odafordult volna valamelyik xenorg, rendkívüli látványban lehetett volna része, de a trió szerencséjére egyik sem nézett feléjük. Tamara megragadta két ismerős pisztolyát, ellenőrizte, hogy meg vannak töltve, majd fejével lefelé csüngve kényelmesen célzott, és felváltva meghúzva a hangtompítós fegyverek ravaszait, kiürítve a tárákat az idegenek védtelen fejébe.

Nilo volt az első, aki meghallotta a dobogó lábak zaját a folyosóról, mivel ő volt a legközelebb az ajtóhoz.

– Jönnék! – suttogta a többieknek, akik nyomban megmozdultak a sarkokban.

– Mindenki tudja a dolgot – szólt halkan a Főnök.

A lövést felsegítették a szellőzőnyílásba, ahol remek pozíciót foglalhatott el, kicsavarták az egyetlen fényforrásként szolgáló neoncsövet, majd az ajtó két oldalára húzódvá várták az idegeneket.

A már megszokott csippanás után a duplaszárnyú ajtó iszonyú erővel vágódott be, és azonnal két vagy három fémes henger gurult a szoba közepére, ahol aztán halk sziszegéssel kiengedték a belsejükben őrzött kábító hatást, láthatatlan gázt. Erős fénysugár hatolt a sötétségbe, de a xenorgok csak az üresen tátongó termet láthatták, majd egy gépfegyver torkolattüzét a plafon irányából.

Nilo lövései szétzúzták az egyik elől álló pusztító sisakját, és a lény holtan tántorodott a mögötte várakozó társai lábaihoz. Mielőtt reagálhattak volna, a Főnök gurult át a nyitott ajtó előtt a padlón, és szintén tüzet nyitott a csak körvonalakban látszó idegenekre, mire a még mozdulni képes xenorgok gyorsan szétrebbentek az ajtó takarásába.

A férfiak tudták, hogy ezzel magukra vonták a figyelmet, de nem csak az ajtó előtt álló idegeneknél, hanem az egész állomáson, ám már nem volt visszaút. Csak reménykedtek benne, hogy a lányok megtalálták, amiért elindultak, és visszaérnek, mielőtt a helyzetük tarthatatlanná válik.

Az ajtóban három páncélos xenorg feküdt mozdulatlanul, és legalább ugyanennyi várakozott még, amikor Nilo előtt szétfolytak a kontúrok és a fények, és a fiatal lövész elvesztette az eszméletét a kiáramló gáz hatására. Szerencséjére a szellőzőjáratban hasalt, így nem került az idegenek látókörébe, ám így sem volt biztonságban, mivel korábban látható volt, honnan lőtt.

Ankh és a Főnök az arcuk elé kötött trikóval álltak, de tudták, ez sem fogja már sokáig visszatartani a lassan mindent betöltő bénítógázt. A Főnök pár kézmozdulattal jelezte társának, hogy mit tervez, majd a két férfi egy utolsó támadásra lendült előre. Ankh jobbra, a Főnök balra ugrott ki az ajtón, és vadul lőni kezdtek arra, ahol az ellenséget sejtették.

A taktika részben bevált, mivel a közvetlenül az ajtó takarásában várakozó xenorgokat meglepte a vakmerő lépés, és idejük sem volt viszonozni a tüzet, vagy fedezéket keresni az amúgy is üres folyosón. A férfiak balszerencséjére azonban négy földönkívüli pusztító jóval arrébb foglalt el lövést, feltehetőleg ők voltak a hávédek, és így most rendkívül előnyös helyzetből löhettek vissza a földön fekvő két emberre. Golyók pattogtak a két katona fülei mellett, éles kódarabok szakadtak fel a padlóból mellettük, és Ankh szitkozódni kezdett, amint valahogy próbáltak visszakúszni a szobába.

Ugyanekkor váratlan dolog történt, a folyosó egyik végéről két nagyon ismerős zakatolású géppisztoly szólalt meg, és az ott térdelő xenorgok előrebukó teteme mögül egy szakaszvezetői rangjelzést viselő, acélkék páncélos alak lépett előre. Sisakja felnyílt mandulavágású szeme előtt, és csak annyit kiáltott:

– Erre!

A Főnök visszapillantott a folyosó másik végébe, ahol szintén két idegen feküdt a távolban, de a testükből lassan kiinduló vérpatak jelezte, hogy már nem voltak életben. A férfi ugyan nem láthatta, de biztos volt benne, hogy a tetemek mellett két, kevlár-ruhában és füstölő XM5-el álló lány várakozik, és a padlóról felkecmergő társaikat nézik, talán kaján vigyorral.

– Nilo a szellőzőben, a doktor a sarokban – mondta a Főnök, amikor elhaladt Keiko mellett.

– Intézem – feltelte a nő. – Ruben fedez, Tamara elvisz benneteket a páncélokhoz.

A Főnök érezte, ahogy egy puha kéz szorítja meg az övét, és húzni kezdi előre a folyosón. Biccenett Ankhnak, és sietősen szaladni kezdtek a linóleumpadlón a láthatatlan felderítő nyomában.

Ahogy az várható volt, a műholdállomás teljesen felbolydult a tűzpárbaj nyomán. Dübörgő léptek zaja verte fel a csendet, ajtók nyíltak és fények gyulladtak ki eddig sötét folyosókon, parancsszavak harsantak az idegenek érthetetlen nyelvén, és valahol egy sziréna jajdult fel a távolban. Kétségkívül láthatatlan rádióhullámok indultak a szélrózsa minden irányába, hogy elérjék és riadóztassák a közeli xenorg egységeket, illetve állomásokat, szűkre szabva ez által Iyengar hadnagy csapatának idejét kockázatos tervük végrehajtásához.

A Főnök, kezében Dr. Raischlung lassan ébredező testével és az erősen markolt gépkarabéllyal, egy széles folyosón haladt, előtte valahol a még mindig láthatatlan Tamara, kissé lemaradva pedig Nilo, aki roppant hálás volt, hogy ismét a vértjében lehetett, mert alig tudott volna járni a gáz utóhatásaként. Így azonban a mágneses rásegítő és a stabilizátor lehetővé tette számára, hogy kövesse a többiek, akik a főmérnök irányításával a központi vezérlőterem felé igyekeztek.

– Itt balra – szólta Karl, és egy erőtlen mozdulattal mutatni próbálta az irányt.

Mire a Főnök befordult a jelzett folyosóra, két xenorg feküdt frissen átlőtt sisakkal előtte.

– Valld be, hogy időnként roppantul élvezed ezt! – szólta a mikrofonba.

– Nem tagadom – felelte Tamara –, hogy bizsergető

ézés észrevehetetlenül kilőni ezeket a szemeteket, de azért nem élvezem.

– Akkor jó.

– Egyszer te is kipróbálhatnád, Főnök.

– Lehet. Addig is maradok ebben a konzervdobozban inkább. Én nem vagyok egy akrobatikus alkat.

– Az a sárga ajtó – szólta közbe a főmérnök. – Használja a kártyámat, majd üsse be a kódot! 578841.

Az ajtó kinyílt, és egy sötét folyosó húzódott mögötte, lefelé vezető lépcsőkkel. Amint bezárult mögöttük az ajtó, felgyulladtak a sisaklámpák, és a katonák előtt egy szűk, elhanyagolt, amolyan szervizfolyosóhoz hasonló járat képe bontakozott ki.

– Ez közvetlenül az irányítóterem alá vezet – magyarázta Karl. – Keressék a csapóajtót felfelé!

Ankh egy gyors csókkal magához vette a golyószórót, ellenőrizte a töltényszámot a páncél elektronikájával, majd a türelmetlenül várakozó nők felé fordult, akik közül csak a fejét csóváló hadnagyot látta.

– Ezt nem is láttam – jegyezte meg Keiko a golyószóróra mutatva. – Na, indulás!

Ruben osont elől, majd a hadnagy, és legvégül Ankh. Céljuk az állomás kommunikációs terme volt, majd egy szállítójárművet kellett szerezniük, amellyel elhagyhatják az állomást. A terv szerint ezalatt a Főnök csapata valahogyan kikapcsolja a xenorg műholdak vezérlését a főmérnök segítségével, és együtt lépnek le innen, mielőtt megérkezne az idegen erősítés.

A kapott utasításoknak megfelelően nem a legrövidebb úton, hanem kerülőkkel közeledtek a célpontjukhoz. A felderítő igyekezett megfelelően időzíteni a kis csapat áthaladását egy-egy folyosókereszteződésben, illetve hangtalanul likvidálni azokat a xenorgokat, akik az útjukban voltak. Úgy tűnt, az idegenek elsősorban a cellául szolgáló terem felé igyekeztek, illetve a szellőzőjáratokat kezdték el figyelni, ami nagy könnyebbséget jelentett, hiszen a két kicsiny csoport már egyiket sem használta.

– Itt van a kommcenter ajtaja – jelentett Ruben. – Ketten állnak előtte, és egy automata löveg.

– Ankh – szólta hátra Keiko –, te fedezz, mi elintézzük őket!

Ruben átlibbent a zsákutcát formázó folyosó bejárata előtt, de semmi jele nem mutatkozott, hogy akár az idegenek, akár az automatika észrevette volna.

– Egy, kettő, három... – számolt félhangosan a hadnagy, majd Rubennel együtt beléptek a megdőbbszent idegenek elé, és azonnal löni kezdtek. A xenorgok csak a harci páncélost látták, és őt célozták, lehetőséget adva ezzel a láthatatlan felderítőnek, hogy hason csúszva közelebb kerüljön hozzájuk, majd a hátára fordulva kényelmesen szétlője őket alulról.

Mire a kissé behorpadt vértetű szakaszparancsnok egyetlen határozott rúgással betaszította az ajtót, már Ankh is ott sorakozott mellette, és habozás nélkül meghúzta a golyószóró ravaszát. Nem kellett különösebben tekintettel lennie semmire, élő vagy élettelen célpont egyaránt megfelelt, a kommunikációs berendezések szétlövése ugyanolyan hasznos volt, mint a földönkívülieké.

– Mire számítsunk odabent? – kérdezte Nilo, ahogy a szervizfolyosó mennyezetén lévő széles csapóajtót szemlélte.

– Ez az ajtó a terem sarkába nyílik, egy félreeső helyre. Ha elég csendesek és szerencsések vagyunk, észre sem vesszük, hogy felmászunk.

– Kik vannak fent?

– A többség egyszerű technikus, de most biztos vannak fegyveresek is – válaszolt ismét Karl.

– Tamara – szólt rövid gondolkodás után a Főnök –, te méssz fel elsőnek. Ha megvan a helyzetjelentés, megyek én is.

– Oké.

– Csak semmi hősködés, kislány!

– Talán jó is, hogy nem te vagy a szakaszparancsnok – piszkált vissza a felderítő.

– Na, nyomás, mielőtt meggondolom magam!

A lány óvatosan résnyire nyitotta a fedőlemezt, amelyet előzőleg a főmérnök utasításai szerint meglazítottak. Monitorok adta félhomály volt bent, Tamara sok csizmát látott, de mindegyik háttal állt a saroknak. Kicsit magasabbra emelte a fedelet, így láthatta a konzolpadok előtt ülő xenorgokat, akik páncél nélkül voltak, és szürkés árnyalatú ruhát viseltek. Egy hatalmas kijelzőt látott a szemközti falon, rajta valamilyen röppályák karistolták tele a Föld kiterített, elektronikus térképét.

A lány úgy csusszant be a kétarasnyi résen, mint egy kígyó, majd óvatosan visszaengedte a csapóajtó fémfedélét. Körbepillantott a mennyezet irányába, amely úgy négy méter magasban ívelt, és számtalan csővezeték futott végig rajta. Alig karnyújtásnyira két szürkeruhás idegentől felkapaszkodott egy konzolpult tetejére, majd kecsesen átgrott a falból kiálló monitorkeretre, ahonnan rövid egyensúlyozás után egy lámpatartó vasban megkapaszkodva felhúzza magát a legalacsonyabb csővezetékhez. Pár másodpercet kényelmesen csüngött a kábel-tartó acélszővön, majd egy gyors, ám hangtalan mozdulattal átlibbent egy magasabban futó csőre, és ügyesen feltornászta magát annak tetejére. Innen vette alaposabban szemügyre a termet, ahol nem látszott különösebb izgatottságnak nyoma: tucatnyi technikus végezte a dolgát, a terem védelmére rendelt nagyjából nyolc xenorg pedig éberrel figyelte az ajtót.

Tamara jelentette a helyzetet társainak, és megállapította, hogy a csapóajtóból mindössze az idegen pusztítók felét lehet eltalálni, a többiekét takarta valamilyen berendezés, amelyeknek pedig épen kellett maradnia, ha a főmérnök le akarta állítani a műholdakat.

– Egybe tudod csinálni őket? – kérdezte a Főnök odalentről.

– Nem valószínű. Szerintem így Nilo is kelleni fog a rajtaütéshez.

– Hogy vagy, fiú? Készen állsz egy kis testmozgásra? – fordult a lövész felé.

– Menni fog, Főnök.

– Karl, maradjon itt, míg mi elintézzük a dolgot odafent.

– Szét ne lőjék a konzolokat, mert akkor fuccs az egésznek! – emlékeztette őket Dr. Raischlung.

– Tamara, te kezd a legtávolabbiakkal. Nilo, téged feldoblak a terembe, tiéd a bal oldal. Egy esélyünk van, ne

csesszük el! Rajta!

A golyószóró pusztítása nyomán a műholdvezérlő kommunikációs terme húsz másodperc után egy füstölgő romhalmaz volt, amelyről még talán a főmérnök sem mondta volna meg, milyen berendezések voltak ott korábban. Szétrobbant monitorok, burkolatukból kifordult műszerek, szikrázó, csupasz kábelek és természetesen milliónyi apró fémszilánk borította a helyiséget. Az itt-ott megcsillanó vérfoltok jelezték, hogy az odabent tartózkodó idegenek sem maradtak harcképesek, de Ruben és Keiko villámgyorsan szétnézett köztük, hogy erről megbizonyosodjanak.

– Innen több adást nem küldenek – szögezte le a felderítő –, bár amit nagyon akartak, azt már biztos leadták.

– Ezen ne töprengjünk – szólt Keiko –, az majd egy másik probléma lesz. Ezt itt most sikerrel megoldottuk... pompás összjáték.

Ha Ankh láthatta volna Rubent, most biztos összenézne, ez utóbbi megjegyzést még sosem hallották a hadnagtól. Mindazonáltal nagyon jól esett nekik az elismerő szó, még ha ilyen kurtára is sikeredett.

– A garázsokhoz! – zökkentette vissza Ankhot Keiko parancsszava, és a férfi már sarkon is fordult, hogy a főmérnök által felvázolt útvonalon elérjék a szállítójárműveket.

Végigcsattogtak egy keskeny folyosón, átrappoltak néhány üres szobán, míg elérkeztek egy liftajtóhoz. Nem sokat vacakoltak a gombokkal, a hadnagy szétfeszítette az ajtókat, míg Ruben átgrott a felvonókábelekre, majd Ankh egyszerűen leugrott a mélybe, Keiko pedig utána. Alig nyolc-tíz méter zuhanás után értek földet olyan robajjal, mintha maga a liftfülke szakadt volna le. Ez a magasság meg sem kottyant a harci vért mágneses mechanikájának, ha az ember a megfelelő technikával ugrott, és nem esett hanyatt vagy fejre. Pár másodperc múlva a felderítő is melléjük csusszant a kifeszített acélodrón.

– Késtél – jegyezte meg Keiko, és vigyorgott a sisak alatt.

– Kipróbáljuk felfelé? – vágott vissza Ruben, és felnevettek.

Ezúttal Ankh nyitotta az ajtót, és a lányok léptek ki elsőnek a sötét helyiségbe. A termo szenzorok kirajzolták a falakat, konténereket és a távolban néhány jármű körvonalait. A garázsban voltak, egy lezárt teherlift előtt, a lehető legmesszebb a kijáratától. Dr. Raischlung emlékezete szerint, amely legalább három évvel azelőttől származott, a felvonót nem használták a xenorgok, mert egyszer egy csapat technikus beszorult, és majdnem megfulladtak benne.

A kis csapat megpihent, és fülelt. Ruben előreosont, hogy körbenézzen, ám úgy tűnt, senki nem figyelt fel zajos belépőjükre. A földalatti teremben nem voltak már az emberi civilizáció által használt járművek, csak földönkívüli szállítóautók. Ezek nagyban hasonlítottak a földi, páncélozott csapat- és teherszállítókra, csak sokkal tágasabbak voltak az idegenek nagyobb testalkata miatt. Vezetni viszonylag könnyű volt őket, Keiko sokat tanult és gyakorolt ilyen kocsikon az Akadémián. Ankh életében talán háromszor látott ilyeneket, de egyszer már vezetett

egyed, amikor korábban a geotermikus transzformátorállomásról kellett elhozni három autót.

– Két pusztító közeledik felétek – suttogta Ruben váratlanul a mikrofonba.

– Meghallottak? – aggódott a férfi.

– Nem hiszem – szólt a felderítő –, szerintem csak járőröznek.

– Ha kiiktatjuk őket, vagy lövöldözni kezdünk, lebukunk – mondta tárgyilagosan Keiko. – Túl korai még, inkább kerüljük ki őket, hadd sétáljanak! Majd ha a Főnök bejelentkezik, akkor indulunk.

– Vettem – felelte Ruben, de a biztonság kedvéért előhúzta hangtompítós pisztolyát.

A vezérlőterem plafonja alatt húzódó csővezetéken ült Tamara célba vette az egyik xenorg pusztító párost, akik épp a bejárati ajtó mellett strázsáltak. Nem beszélgettek, és szinte alig moccantak. Markolták gépfegyverüket, és felváltva hol egymásra, hol az ajtóra néztek. Tulajdonképpen ideális célpontok voltak egy gyorskezü fegyveresnek, mint amilyen a lány is volt.

– Rajta! – szólt halkán Tamara, és lőtt.

Nilo ebben a pillanatban felcsapta a fémfedelelet, és a Főnök egyetlen erőteljes mozdulattal fellökte őt a padlószintre. Nilo egy kicsit elképedt a férfi erején, számításba véve, hogy neki nem volt mágneses rásegítője, szép teljesítmény volt egy páncélos lövést két méter magasba feldobni. Nem sokat morfondírozott azonban, nyomban felpattant egy konzol tetejére, és balra nézve halálos precizitással útjára küldött két lövedéket. Nem a Lassal-puskát használta, mert annak lassú a tűzgyorsasága, és még a berendezésekben is kárt tette, hanem az egyik xenorg gépfegyvert. Az ajtóban posztoló páros rongybabaként zuhant a földre, amikor Nilo lövései épp behatoltak az idegen pusztítók sisakjába. Mire ők ketten is a földre zuhantak, már a Főnök is fent állt a teremben, és meghúzta a ravaszt.

Mintha bomba robbant volna a vezérlőben, a xenorg technikusok felugráltak, és az ajtó felé rohantak. Ettől a pusztítók kissé megzavarodtak, és nem tudták, hova kapják a fejüket, merről lőnek a támadók. Az egyik észrevette Nilot a pult tetején, és azonnal tüzet nyitott rá, ám a lövedékek épp csak karcolták a vért burkolatát, és a falba, illetve a plafonba fúródtak. A lény eltalálhatott egy csövet is, mert sziszegve gőz tört elő az egyikből, még tovább fokozva a pánikhangulatot.

Az emberek sokkal jobb stratégiai helyzetben voltak, mivel számukra csak a gépek voltak sérthetetlenek, az idegenek nem, akkor sem, ha technikusok voltak. A Főnök rövid sorozatokat eresztett meg a pusztítók felé, ám rajtuk kívül egy szürkeruhás is holtan rogyott a földre, mert vesztére éppen beugrott a lövedékek elé.

Ahogy az első néhány technikus kiment az ajtón, két fegyveres próbált bejutni, de őket majdnem fellökték az eszeveszetten menekülő társaik. Amikor végre beküzdötték magukat, Tamara már várta őket, egy-egy páncéltörő lövedékkel a pisztolyában.

– Hol van még? – zihálta a Főnök.

– Egy a második sorban lévő pult mögött, a másikat nem látom – válaszolt a lány.

– Nilo, menj a második sorhoz, én majd keresgélek!

A lövész leugrott a konzolok közé, lebukva végigfutott a soron, majd óvatosan kikukucskált a végénél. Nem látott semmi mozgást, ezért óvatosan elindult a jelzett helyre, aktiválva a termo érzékelőt.

Váratlanul egy pusztító egyenesedett fel valamelyik sorban, és ionfegyverével belelőtt a sötétkék vértbe, amelyen egy koromfekete folt jelent meg, de a páncél maga sértetlen maradt. A xenorg megpróbált szinte azonnal visszabukni a fedezék mögé, mintha sejtette volna, hogy akkor nem lőnek vissza rá, ám elkésett, mert nem kalkulált a Főnök villámgyors reflexeivel. A gépkarabély rövid sorozatának első lövedéke lerobbantotta a sisakot róla, a második feltépte a koponyáját, a harmadik pedig a túlsó falra fröccsentette az agyát.

Nilo éppen ekkor ért a második pultsor végéhez, és azon volt, hogy belessen, amikor valamilyen ösztöntől ságva visszafogta magát. Nem tudta megmondani miért, de rossz érzés fogta el, és ahelyett, hogy fejfelé behajolva benézett volna, egyszerűen betolta a fegyverét, és eleresztett két lövést a pulttal párhuzamosan. Mivel mesterlövész volt, biztos volt benne, hogy nem fogja eltalálni az értékes berendezéseket, de remélte, hogy a rejtőzködő, és lövésre készülő xenorgot igen.

Nem így történt, a lövedékek a falba fúródtak, de a valóban lesben álló idegen annyira megijedt, hogy egy gyors mozdulattal pozíciót váltott, ezzel éppen felfedve magát a plafonnál figyelő Tamara előtt, aki kíméletlenül ki is használta az alkalmat.

– Tiszta – szólt a lány.

– Nilo, zárd le az ajtót! – utasította a lövést a Főnök, és a csapóajtóhoz ment, hogy felsegítse az odalent gubbasztó főmérnököt.

– Hadnagy? – zörrent meg a nő sisakhangszórójában a Főnök.

– Igen? – reagált Keiko egy pillanattal később.

– Azt hiszem, van egy kis problémánk. Karl szerint tizenkét xenorg műhold van, és legalább hetet át kell programoznia ahhoz, hogy a többi is átvegye a módosított parancsokat.

– És? – kérdezte gyanakvóan Keiko.

– Pillanatnyilag csak négy műholdat tudunk elérni a röppályájuk miatt. Karl azt mondja, a másik három csak két, két és fél óra múlva lesz a megfelelő helyzetben.

– Ennyit nem tudunk várni! Még tizenöt perc, és nyakunkon a fél xenorg flotta! – kiáltotta a nő.

– Karl szerint volna egy megoldás... – folytatta a Főnök.

– Akármilyen is, csináljuk!

– Át kell pozícionálni az adóantennát, és akkor elérnénk a másik három műholdat már most is. Ehhez azonban ki kell menni oda, mivel távirányítással nem lehet átállítani az előre beprogramozott szekvenciáról.

– Akkor rajta! – türelmetlenkedett a hadnagy, de rögtön meg is bánta.

– Megoldható? Ki tudtok menni? – ismételte meg másfépp.

– Az igazság az – kezdte a férfi –, hogy már úton vagyok, hadnagy.

– Valami baj van? – kérdezte Keiko. – Miért nem Tamara

ment? Őt nem is látják...

Hosszú szünet volt a válasz.

– Főnök? Hallasz?

– Igen, hadnagy, hallom... én döntöttem így.

– Miért? – mondta a nő, és érezte, ahogy megborzong.

Mínta egy hűvös kéz indult volna el a tarkójától a feje búbjáig.

– Ugye..., ugye vissza is tudsz jönni, miután átállítottad az antennát?

– Persze, Karl szerint van egy összekötő szervizalagút.

– Akkor most azt használd?

– Nem, a felszínen gyorsabban odaérek. Az alagútban majd visszafelé jövök, mert addigra elég forró lesz a helyzet odafönt. Tudod, a fél flotta itt lesz.

Keiko elmosolyodott, de összeszorult a gyomra. Ott bent érezte, hogy valami nincs rendben, ám tudta, a Főnökből most nem fog tudni többet kiszedni.

– Tamara, Nilo! Minden rendben?

– Igen, hadnagy – válaszolt a lövész némi csend után.

– Igen... – szólalt meg a lány is, de a hangjában volt valami különös szomorúság.

Hallgatásba burkolózott a szökevénycsapat, mindenki végezte a feladatát, vagy várta a következő parancsot. Nem tudni, kinek mi járt a fejében, de a hadnagy ösztönei veszélyt súgtak.

– Antenna átállítva – törte meg az éveknek tűnő csendet a Főnök –, indulok vissza. Rendelnék egy kocsit mihamarabb indulással!

– Máris! – szólott Keiko, és a hangjában nem lehetett nem észrevenni a megkönnyebbülést.

Dr. Raischlung éppen az utolsó parancsokat töltötte fel a xenorg műholdakra, amikor a Főnök felbukkant a szervizalagút rácsánál.

– Nilo! Kellene egy kis segítség!

A lövész odasietett, majd egy mozdulattal letépte az alagutat fedő rácsozatot, hogy a Főnök kimászhatson. A férfi fölállt, és leporolta kevlár-ruhájáról a szűk járatban összeszedett pókhálókát és port.

– Készen van, Karl? – kérdezte a főmérnököt.

– Igen, elküldtem a röppálya módosításokat mind a hét műholdnak. Még úgy fél óra, és a maradék öt is felülírja a programját.

– Remek munka, doktor – mosolygott a Főnök. – Igazán kiváló ötlet volt hagyni egy hátsó ajtót a rendszerükben, hogy be tudjon lépni a mi eszközeinkkel is.

– Danke schön. De ahogy már mondtam, ha a xenorgok bejutnak ide, könnyen visszaállíthatják az egészet. Ha viszont idő előtt felrobbantjuk, akkor nem fut végig a program.

– Ne aggódjon, Karl! Ez már az én dolgom.

Tamarára nézett, és mosolyogva bólintott:

– Induljatok!

A lány levette a sisakját, és könnyes szemmel nézett a férfira.

– Ennek nem kellene így befejeződnie, apa...

– Nem is így lesz vége, Tam. Menjetek, ahogy megbeszéltük. Mire visszaértek a kolóniára, már egy másik világ lesz.

– Itt maradok én is – erősködött a lány.

– Jó is lenne, de a többieknek szüksége van rád a meneküléshez, és a cirkáló roncsainak felrobbantásához. Én páncél nélkül úgysem úsznám meg, ami odakint vár rátok. Akkor már számítson valamit a halálom.

Tamara közel lépett a férfihoz és átölelte. Így vértet nélkül éppen körbeérte a széles mellkasát, és már nem is emlékezett rá, mikor tehette meg ezt utoljára. A kolónián mindössze három ember tudta, hogy a Főnök az apja, és most az egyik arra készült, hogy a sírba vigye magával ezt a titkot.

– Vigyázz magadra, kislány! – szólott a Főnök, és homlokra csókolta.

– Te is, apa...

Tamara visszacsatolta a sisakját, és az aktiválódó álcamező eltüntette őt a férfi szeme elől. Még pár másodpercig nézte az apját, amint az biztatón mosolyog rá, majd a könnyektől összefolyt előtte minden.

– Mennünk kell – hallotta Nilo hangját, mire megindult a padlón lévő csapóajtó felé, és már nem nézett vissza többet.

– Hol van a Főnök? – kiáltotta Keiko, amikor Tamara és Nilo a főmérnököt cipelve beugrott a pörgő motorú szállítójármű ajtaján, miközben gépfegyvergolyók és ionlövedékek csapódtak a kocsi oldalába.

Vagy kéttucatnyi pusztító volt a nyomukban, és két cirkáló közeledett feléjük eszeveszett tempóban, ionágyúikat rájuk irányítva. Nilo vértete tele volt horpadásokkal, a lány kevlár-ruhája pedig több helyen felszakadt, megszüntetve ezzel álcázó képességét. Az egyik tépés mögül vér szivárgott, és egy sötétpiros pötty az autó padlójára is csöppent.

– Nyomás! – sikoltotta Tamara.

– Hol van a Főnök? – ismételte a hadnagy.

– Majd később jön! – válaszolt Nilo.

– Micsoda?! Mi az, hogy később jön?

– Taposs a gázba, vagy mit tudom én, hogy megy ez a szar! – ordított Tamara keserűen.

Ankh tétozódott, de a cirkálók evaporáló iontüze egy másodperc alatt kijózanította. Elfordított egy tárcsát, mire a jármű akkorát ugrott előre, hogy mindenki felborult a raktérben.

– Állj meg! Ez parancs! – üvöltötte Keiko.

– Menjenek! – szólalt meg a Főnök hangja a rádión. – Ez a parancs!

Ankhnak egyetlen kép ugrott be, a majdnem fekete páncélban lépegető Főnök, vállán a visszautasított előléptetéseket jelző rovasokkal, amelyek már ezredesi rangba emelték volna. Ütközésig tolta előre az előtte lévő konzolon azt a kart, amellyel a xenorg járművek sebességét lehetett növelni.

– Állj! Nem hagyjuk itt! – sikoltotta a hadnagy, és megpróbált előre kúszni a vezetőfülkéhez. A becsapódó ionlövések okozta lökések, és Ankh összevissza manőverezése miatt azonban inkább csak ide-oda gurult a széles padlózaton, semmint egy arasszal is közelebb jutott volna a férfihoz.

– Nem hagyjuk itt! Főnök...! Szóljon már valamit, az istenért! – ismételte még akkor is, amikor a szállítóautó már kirobogott a műholdállomás kerítésén, és maga

mögött hagyta a pusztítókat. A cirkálók továbbra is követték, de inkább csak olyan eredménnyel, mintha két izgága légy próbálna megállítani egy száguldó vadlovat.

A Főnök kényelmesen körbesétált a kiüresedett vezérlőteremben, és a gépkarabélyából kivett gránátokat komótosan elhelyezte az egyes konzolpultokon, tápegységeken és monitorokon. Sejtette, hogy pár perce maradt, míg a xenorgok rátörnek az ajtót, és bár a sisakja megmaradt, a beépített gázálc csak átmenetileg fogja megvédeni őt a bénító gáztól. Még egy utolsó pillantást vetett a helyiségre, ellenőrizte a fegyverét, majd szétlőtte a világítótesteket, és keresett magának egy félreeső sarkot, ahonnan rálátott a bejáratra.

Hallotta, amint odakint összegyűlnek az idegenek, és elkecseregett igyekezettel próbálnak bejutni a vezérlőterembe. A központi helyiség ajtaja azonban nem egy egyszerű ajtó volt, már annak idején is tartottak egy terrortámadástól, hanem igazi páncélajtó. Persze ez sem állhatott ellen az idők végezetéig az erőszaknak, de adott valamennyi időt. Az adóantenna felőli járat túl szűk volt egy xenorgnak, a padló alatti alagútból egyesével felmászva pedig épp a Főnök fegyverének csöve elé érkeztek volna.

Még nyolc perc – mondta magában a férfi.

Tamarára gondolt, és arra, hogy amikor az invázió elején épp szolgálatban volt, nem tudott hazamenni, hogy a családját biztonságba helyezze egy támaszponton, amelyekből később a kolóniák is megalakultak. Amikor végre elmehetett, és belépett a félig lerombolt házba, csak szétégett holttesteket talált, összesen ötöt. Ebből tudta, hogy egyvalaki túlélhette, ezért nem adta fel a reményt, hogy egyszer összetalálkozzon vele.

– Hat perc – suttogta félhangosan.

Amikor egy menekültcsapatban megpillantotta a lányát, majdnem sírva fakadt. Nem tudta, mit tegyen – fusson oda, vagy várjon a megfelelő pillanatra. Az utóbbi mellett döntött, és ahogy Tamara felderítő lett, meggyőzte Tylon szakaszvezetőt, hogy vegye be a csapatába. Az első pár bevetésen csak páncélban mutatkozott előtte, de igazából nem tudta leplezni érzéseit, és a lány hamar gyanút fogott. Mosolygott, ahogy felidézte azt a folyosói jelenetet, amikor Tamara dühösen kifakadt, hogy miért koslat állandóan utána, és bókolt neki annyit, ha nem is hajlandó levenni a sisakját előtte. Micsoda meglepetés volt, amikor erre felfedte az arcát!

Négy perc – állapította meg, amikor az acélajtó átszakadt egy ökölnyi résen, és nyomban három fémhenger repült be a nyíláson.

Nem fogadta el az előléptetéseket, mert akkor idővel elhelyezték volna a kolóniáról, márpedig a lánya mellett akart maradni, és megvédeni őt, talán mintegy ellentételezéseként annak, hogy a többiek nem volt képesek. Az ezredessel szemben kénytelen volt őszinte lenni, hogy igazolja magát, az Akadémiának pedig elegendő volt, hogy a Főnök így döntött. Az alapítók sosem kérdeztek vissza, ahogy akkor sem, amikor elutasította az új prototípusú páncélokat.

Két perc.

A gáz kezdett szétterjedni a szobában, és a xenorgok egyre nagyobb lyukat vágtak az ajtón. Ők sem mertek

belőni, nyilván tudták, hogy ha vissza akarják szerezni a műholdjaik felett az irányítást, szükségük lesz a berendezésekre.

Egy perc.

Először csak két földönkívüli bújt be a szétolvasztott ajtóresen, majd a nyomukban egyre újabb és újabb lények. A Főnök nem hallotta, mit beszélnek, mert ők is rádiót használtak a sisakjukban, de sejtette, hogy kit és mit keresnek. Nyilván észrevették a gránátokat, és talán úgy gondolták, hogy még időben érkeztek ahhoz, hogy megelőzzék a robbanást. Am tévedtek, mert a Főnök karórájának csipogása jelezte, hogy letelt az idő, a műholdak megkapták, feldolgozták és visszaigazolták az új röppálya parancsokat. Nem volt szükség többé a vezérlőterem széles monitorjaira, xenorg feliratú billentyűzeteire, megannyi apró lámpájára, ezernyi kis kapcsolójára, halkan zümögő áramellátóira és a többi megnevezhetetlen kutyüre.

Amikor az első sisaklámpa fénye beborította a sarokban üldögélő kevlár-ruhás férfit, az idegen lény csak egy csillogó tekintetű, mosolygó alakot látott, amint kilövi az utolsó megmaradt gránátot a szoba közepe felé, hogy annak detonációja berobbantsa az összes többi gondosan elhelyezett lövedéket – mindörökre elhallgattatva a darmstadti műholdvezérlő állomás valamennyi, akár földi, akár földönkívüli szatellit irányítására alkalmas berendezését.

8. fejezet

Amikor az invázió legelején a xenorgok egy pillanat alatt véget vetettek a földi műholdhálózat működésének, illetve később a légítámadások során lerombolták az adótornyokat és antennaállomásokat, gyakorlatilag a rádiózás hőskorába bombázták vissza az emberiséget. A katonaságnak mindössze a rövid távolságban működő adóvevők maradtak meg, ha nagyobb teljesítménnyel próbáltak sugározni, hamarosan cirkálók és bombázók jelentek meg, hogy szétrombolják a jelforrásokat. Nyolc kilométer sík terepen, egy vagy kettő városi környezetben, és mindössze pár száz méter épületekben – ez volt a maximális távolság három éven át, azaz egészen mostanáig.

Swetelsky ezredes alig két hónap leforgása alatt másodszorra találta magát szemben közel kétszáz csillogó vértetű Elit Páncélossal a földalatti sportcsarnok hatalmas termében, ahol a kolónia minden katonája feszes vigyázban állt előtte. A műholdkapcsolat révén még legalább hússzor ennyi harcos nézte most őt képernyőn, nem beszélve az Akadémia vezetőségéről, illetve a háta mögött álló feketepáncélos alakról, egy alapítóról. Akárcsak az első alkalommal, most is egy nehéz és kellemtelen feladat várt rá, amitől kiszáradt a szája, és kínosan érezte magát.

A Páncélosok szakaszai és közte, egy kis emelvényen, egy harci páncél feküdt a hátán, üresen. Üresen, mert az, akié lett volna, már nem volt köztük, hogy magára öltse.

– Parancsnokok, katonák, hölgyek és urak! – szólalt meg szárazon Swetelsky. – Nem akarok, és nem is tudok hosszasan beszélni, hiszen mindannyian tudják, miért vagyunk ma itt. Azért, hogy főhajítással emlékezzünk, és tisztelettel adózzunk egy katonának, aki a legbecesebbet adta

mindannyiunkért, az életét. Nincs olyan ember itt, vagy a monitorok előtt, aki ne tudná, kiről beszélek. Nem tudom, ki mit mondana, ha itt állna most az én helyemben, én mindössze annyit szeretnék mondani: Főnök, köszönjük!

Az ezredes tiszteletadásra emelte a kezét, amit legalább ötezer katona ismételt meg, szerte a földgolyón.

Az Akadémia mérnökei mindig is sejtették, hogy a földi műholdak nem semmisültek meg, csak valamilyen erőteljes zavarás miatt némultak el, ám elképzelni sem tudták, mi okozhatta ezt a hatást. Dr. Karl Raischlung beszámolója azonban fellebbentette a fátylat a titokról, és fény derült annak a tizenkét xenorg műholdnak a létezésre, amelyek a Földet bénító ölelésben tartva, átmeneti hallgatásra ítélték az emberi technika eme nagyszerű vívmányait. A főmérnök programmodosításának köszönhetően azonban ezek a nagy teljesítményű idegen szatellitek annyira eltávolodtak stratégiai pozíciójuktól, hogy nem voltak képesek tovább zavarni az összes műholdat, és ez lehetővé tette, hogy a kolóniák közvetlen, élő, audiovizuális kapcsolatot létesítsenek egymással, vagy az Akadémiával. Újra megjelentek az időjárás képek, ismét működött a felderítés és természetesen a navigáció. Villámgyorsan lelepleződtek az addig rejtett xenorg állomások és támaszpontok, amelyeket a földi rakéták így könnyedén elérhettek, egy teljesen új frontot nyitva a háborúban.

– Katonák! – szolt az Akadémia alapítóinak jelen lévő tagja a csarnokban sorakozó páncélosokhoz. – Nem csak egy bajtársat, hanem egy barátot is búcsúztatunk ma, akivel évtizedes kötelék köt össze bennünket, alapítókat. Ha most itt lehetne, ugyanezt mondanám neki: Főnök, megtiszteltetés volt veled szolgálni. És bár ezúttal sem fogadnád el, az Akadémia alapítóinak nevében vezérezredessé léptettek elő, és mint tiszteletbeli alapítónak, átadom a fekete páncélt.

Az éjfekete vértet viselő alak odalépett a szintén mattfekete fekvő páncélhoz, és elhelyezte rajta a tábornoki rangjelzéseket. Ő is tiszteltget, majd az ezredes felé biccentett.

– Keiko Iyengar hadnagy!

A sorok között mozgás támadt, ahogy a nő előrelépett Swetelskyhez, aki továbbra is az emelvényen heverő páncél mellett várakozott.

– A darmstadti műholdvezérlő állomás elpusztításáért, illetve a globális műholdas kommunikáció helyreállításért végzett szolgálataiért az Akadémia nevében ezennel őrnagyi rangba léptetem elő. Gratulálok, Iyengar őrnagy!

Keiko magába roskadva ült főtiszti szálláshelyén, és az új páncélját bámulta. Álmaiban sem remélte volna, hogy olyan balszerencsés kezdet után, két hónappal a szinte teljes megaláztatást követően, őrnagyi rangot szerez, és ismét mindenki előre üdvözlí őt a folyosókon. Ugyanakkor érezte, hogy már nem ugyanaz az ember, mint korábban, valami végérvényesen megváltozott benne.

Halk berregés zökkentette ki gondolataiból, ahogy valaki megnyomta az ajtócsengőt odakint. Nilo állt ott, és egy kis dobozt szorongatott a kezében.

– Ööö... őrnagy – kezdte szemmel láthatólag megillető-

dötten –, ezt a Főnök adta nekem, hogy majd adjam át neked... bocsánat, önnek.

Ezzel Keiko kezébe nyomta a tokot, és félszeg mosollyal távozott. A nő összezavarodottan állt a lövész után nézve, majd a dobozra pillantott. Egy hétköznapi műanyagtok volt, amilyenben az Elit Páncélosok vértjeiben elhelyezett memórialapokat szokták tárolni. Még mindig kábán az asztalán lévő komputerhez lépett, és gépies mozdulatokkal az olvasóba helyezte a kártyát. Pár másodperc után a monitoron a Főnök arca jelent meg, ahogy egy kicsiny, műszerekkel telezsúfolt helyiségben áll.

– Üdv, hadnagy! – szólalt meg az ismerős hang a felvételtől.

Keiko érezte, hogy mindjárt összecsuklik a lába, és erőtellenül az asztal előtt álló székre rogyott.

– Közhelyesen hangzik, de ha ezt a felvételt nézed, akkor én valószínűleg már nem vagyok köztetek.

Az őrnagy hálát adott az égnek, hogy leült, mert minden erő kifutott a tagjaiból. Csak döbbsen ült és a képernyőt nézte.

– Épp az adóantenna vezérlőjénél vagyok, átállítottam Karl utasításai szerint. Indulok vissza, de hadd mondjak el valamit négyszemközt, mert attól tartok, nem lesz rá több alkalmam.

A nő szeme sarkából egy vékony könnycsík indult el lefelé az arca élén.

– Számptalan tiszttel szolgáltam együtt, és sokuk köszönheti nekem a vállán lévő csillagokat. Remélem, mostanra már a Te páncélon is legalább egy arannyal több van, mint ez idáig.

Keiko a vértje felé pillantott, ahol ugyan a csillagok száma nem változott, de arany helyett a főtiszti ezüst szín csillant rajta.

– De igazából nem is ez számít. Rád vagyok a legbüszkébb, mert tudom, honnan indultál, és tudom, hol tartasz most, amikor ezeket a képeket nézed. Nem könnyű igazi parancsnoknak, valódi vezetőnek lenni. Ennek ára van, amit mindenkinek meg kell fizetnie.

Az eddigi könnypatak folyóvá duzzadt az őrnagy szemében.

– Ez az utolsó lecke az én tankönyvemben, és csak te ismerhetted meg. Vannak helyzetek, amikor merésznek és elszántnak kell lenni, amikor valóban fel kell rúgni a szabályokat. Ez most egy ilyen.

Keiko nem bírta tovább a Főnök tekintetét, az asztalra hajtotta fejét, és csak hallgatta a szavakat, miközben könnyei a kézfejről a padlóra hulltak.

– Keiko! Biztos vagyok benne, hogy nagyszerű parancsnok leszel, és sose felejtse el, amit itt Darmstadtban megtanultál! Nincsenek magányos hősök, csak csapatok, ahol néha valakinek hátra kell maradnia, hogy esélyt adjon a többieknek a végső győzelemre. Mert ebben a háborúban csak ez számít, és nem mi... A kiképzésednek ezennel vége, hadnagy.

Keiko nem láthatta, ahogy a Főnök tiszteleg felé, majd lekapcsolja a sisakkamerát. A nő még mindig az asztalra borulva sírt, és ahogy a könnyek végigmosták a kezét, úgy mosták le minden maradék büszkeségét a felvételen hallható szavak. Egyszeriben minden nagyravágás, aggodalom és félelem egyetlen apró ponttá zsugorodott az életé-

ben, és eltűnt, mint egy homokszem a tomboló szélben.

Nem, a Főnök nem halt meg, hanem ott volt őbenne, legbelül a szívében, ahonnan már soha nem fog eltűnni. De talán már nem is a Főnök volt az, talán nem is egy ember, hanem sokkal inkább egy eszme, egy lelkiület, egy hagyaték.

Egy örökség, amelynek súlya van, és amely egy érett katonát kívánt, mint amilyen Keiko is szeretett volna lenni. Aki felvállalja a terhet, továbbviszi a stafétabotot, hogy mindaz, amit a nagy elődök képviseltek, ne vesszen el a feledés homályában. A nő felemelte fejét, letörölte a könnyeit, majd néhány apró mozdulattal egy új programot nyitott meg a számítógépén, és lassan, de határozottan gépelni kezdett a billentyűzeten.

Kérelem

Azzal a kérelemmel fordulok a kolónia parancsnokságához, valamint az Akadémia vezetéséhez és alapítóihoz, hogy minden eddigi előléptetésemet visszavonni szíveskedjenek. Amennyiben erre nincs lehetőség, akkor önszántamból és saját akaratomból lemondok minden rangomról.

A továbbiakban rang nélküli katonaként kívánom folytatni szolgálatomat Svetelsky ezredes parancsnoksága alatt, még szakaszvezetői tisztséget sem vállalva a következőkben.

Tisztelettel,

Keiko Iyengar közlegény

TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

**Korrektúra? Lektorálás? Szerkesztés?
Ötletelés? Szellemtrás?**

Engler József *(Josh Ogren alias teddyted)*
gyakorlattal, és nagyon kollegális árakkal vár és számít rátok, mert számíthattok rá!

tyted369@gmail.com

Írók, kiadók, alkotók - keressetek!

Kohász

Régi szerelmek

Régi szép szerelmek.
Évikék, Katik, Marik, Zsókák,
és a könnyelmű lábú Márta...
A szoknyában átlépett tócsák...

Titkokat kerestünk.
Vágyunk az a serkenő szakáll,
szúrta álmodott lányok combját.
Jó lett volna, ha az idő megáll!

Csak vágy volt, és álom.
Mind vártuk, hogy megjön a csoda,
és egy lány elveti szemérmét...
Csókot enged adni majd, oda.

Csalódások jöttek.
Kudarok, és apró örömök.
Szerelmüket kiérdemeltük.
Tobzódunk. Kéjsóvár ördögök.

Ti lányok, ti lányok!
Könnyű véretek, és „szent szüzek”.
Nyomotokban jártunk kis kanok,
lángoltunk, ti meg neveltetek.

Azt ma már tudom én,
ez volt a gyönyörű ifjúság!
Perzselő szerelmek, fájdalom.
Visszasírom minden bánatát.

Józsa Bence

Megújultam

Mint kívágódó ablak
Az esős széljárásban,
Úgy zabált fel testem
Minden porcikája.

Nem bánatosan evett Ő
Hanem érzéken merengőn,
Mert szeretem új szerelmem
Aki már rég így érez,
S én még csak észre sem vettem
Ezidáig.

Lelki szemeimmel, melyekről
Nem mondhatom, hogy mint a sasé,
Ki az a bolond, aki nem veszi észre
Hogy így szeretik, őszinte szívvel?

S megvakultam, a szó nem szó szerinti
Értelmében, mert látok én, csak a lelkem
Volt vak, de ma már nem az,
Szerelmi mámorban úszom,
Ez Szent és Igaz!

Mortelhun

Magány

Kiürült kávé-
csésze lettem, sötét, ke-
serű és hideg.

Natali Sanders

Mozzanatok

Apró mozzanatok füzére
siklik hol lágyan, hol tüzesen,
test testtel hullámszik ütemre
dallamok szárnyain, füledten.
Szem szemben mélyül vággyal telve,
láb lábat követ önfeledten,
kéz kézbe simul bizseregve,
vér lüktet pezsgőn az erekbe.
A táncban ott van minden érzés,
szerelem, tűz, végtelen féltés,
oly perzselőn vad, mint az élet,
szerencsés vagy, ha ezt átéled.

Cat_

Többiek

azt hiszem
messiásnak születtem
nem porból, mint a többiek
most mégis
sártengerré lettem
hiába vigyáztam a vizet
fénylő csillagként ragyogtam
sötétlettek a többiek
aztán én is
fekete lyukká váltam
eloltottak, mint a tüzet
tisztá levegő áradt belőlem
rothadásszagúak a többiek
ám a posvány által elnyelettem
ahogy mocsár nyeli el a szelet
magamból bő termést ontottam
a búzával fukarkodtak a többiek
hamar mégis kiszáradtam
elhordtak rólam minden követ
kinyújtottam karom felétek
kezem már fárad
és egyre nehezől
hasztalan próbálom
odaadni kincseimet
ily egyedül, ily tehetetlenül

Kis György

Hulló leveleink I.

Illatukat ontják az orgonák színes trubadúrai,
Zöld köntösbe öltözve múlnak tavasznak napjai.
Szépséges vad mezőkön sorakoznak pipacsok rőt seregei,
Hús szellőben ringatóznak burjánzó tölgyek levelei.

Gerlicék turbékolva egymásnak igencsak hízelegnek,
Oly kedves dalos madárcák szálldosva csivitelnek.
Átjárja világnak lelkét az idill, béke,
Formás felhőket fürkészsze tekintek fel az égre.

jocker

Magányom gyürkődik

Magányom csak gyürkődik, Nusok...
Lelkem hideg, mint hókupacok.
Pedig voltál csókban,
Meg még hasonlóknak!
Misztikus a létem... csak vagyok!

Hogy mindig csak várok, meguntam,
Szavaidból kifogyott a dallam.
Nem voltál már párom,
Csak egy régi árnyom.
Újra szabad lenni, ezt vágytam.

*
Vajh' mért nem szerettél Nusika?
Nem a harc volt békénk záloga...
Szeretetlenül... el,
De miért mentél el?
Ha tudnám hol vagy, vágy nem mála...

Szerettelek, hidd el, de félve,
Túl sok volt a könnyem estére.
Nem volt már ölelés,
Csak a vád és kevés
Remény, hogy még hiszünk a fénybe.

*
Mentél Te, de vajon jó úton?
Én innen, kapaszkodó... padon.
Ma még jöjjél vissza,
Holnap, nem... ez fura
Hideg szél átfúj lépcsőházon...

Te maradtál, de fájt, én mentem,
A csönd nagy vihart keltett bennem.
Ha most visszahívnál,
S nem csak úgy rám írnál.
Lehet, hogy lenne új esélyem.

*Vecsés, 2025. május 28. – Siófok, 2025. május 30. -
Kustra Ferenc József - írtuk két szerzőként a szakításról.
A páratlanokat én írtam LIMERIK-ben. A páros versszakok, szerző-, és poétatársam Gránicz Éva munkája.*

kovacsgabor

Rekviem

alantasan kopogó léptekkel elillan a halál,
s az otthon moraja a magány csendjétől zeng,
a gyász vákuumként szippant magába mindent,
mi egykor volt, s csak a közömbös üresség marad meg.
az emlékek börtönében magamba révedek,
s miközben a keserűség felfalja a lelkeket,
minden egyes könnycseppben
ott a fájdalom mit érzek,
és minden egyes perc
az elmúlás egy újabb pillanata,
ha eszembe jut,
hogy többé nem vagy velem.

DadaistaB

Könnyel áztatva

Tudat alatt nem akartam, hogy így legyen
De most már örökre becsukom a szemem
Utolsó földi emlék a lángoló testem
Remélem idővel megnyugszik a családi lelkem
Naiv voltam egy mentális sebhely
Pedig a két gyerekeket mindennél jobban szerettem
Itt fenn a mennyben már bánom amit az életemben tettem
Mivel egy dróton rángatható bábu lettem
Csapdába csalva a mélybe mentem
A légkör is feszültté vált ott helyben
Ám ne aggódjatok értem az új kezdethez van még tervem
Viszont most eljött a búcsúm a síri csendben
Immár elköszönök végleg és sétálok az égi kertben.

Erdős Sándor

Rúnák könyve

E könyv az asztalon ősi varázs,
bőre arany, s mélyvörös parázs.
Csat öleli. Kulcs rejti titkait.
Egy mágus írta rúnás álmait.

Lapjai sárgák, súgják múlt szavát.
Minden sor átok, éjsötét világ.
Félve néz rá gyertyaláng. Pislákol.
Vörös vér csepeg kristálypohárból.

Valami motoz odabenn a falban.
Szellem jár a fa repedéseiben halkan.
Egy kulcs csörög. Nyitni vagy zárni?
A könyv már ébred. Lehet még várni?

Hisz nem minden tudás jó és bőség.
E könyvben rejlik a kezdet és a vég.
Ha bátor vagy, s szíved nem remeg:
Olvasd el a sort és ismerd meg neved.

Tumicz Krisztina rajzolt

rajzolt virág rajzolt út
hozzád vezet minden út
rajzolt utcán rajzolt házak
hogya elmész visszavárlak

rajzolt szavak rajzolt hangok
nagyon jó amikor veled vagyok
rajzolt falon rajzolt árnyak
rajzolt dalok messze szállnak

rajzolt időn rajzolt napok
rajzolt érzések és gondolatok
rajzolt szerelemben rajzolt magam
rajzolva van minden szavam

bel corma Téged...

Hangodat hallom a szélben,
arcodat látom a vízben.

Színedet érzem a fényben,
rám mosolyog ma az égen.

Szárnyakat adna az angyal,
hívna, ha pirkad a hajnal.

Halk szava szólna a szívben,
téged ölelne a mélyben.

atesz990

Visszatért Jövő

Visszatértem, de el is búcsúzó,
Időm nehezebbé vált, jövőbe gubózom.
Ötletekkel előre ruháztam fel magam,
Egyelőre ködbe veszett, furcsa agyam.
Halandóságunk, úgy látszik eltörpül,
Pár furcsa alak alatt.
Remélem, hogy a növényzet bezöldül,
Elég sárga, nukleáris vasak alatt.
Ha hagyod, a jövődet buta kezdetbe sodródni,
Nem csak másét, a saját életed sem fog oldódni.
Nem, nem csak a munka létezik az életben,
Figyelj most már oda, elegem van ebből a mondatból.
Ha én is ezt mondanám, lennék már bilincsen,
Vagy klónozzhatnának, néhány bizonyos oldatból.
Bizony ám, nyisd ki a szemed,
Lehet, hogy gyerekek helyett, terroristák fogják,
Fogni a kezéd.

csabi6669

Ölelj magadhoz...

Ölelj magadhoz, én kicsi társam,
ebben az őrült, vad rohanásban.
Itt, ahol a szív, mint a csont, reped
és sorra hullnak a bölcs fejek.
Ahol véres csaták sorában
heverünk a földön, a mocsokban.
Mert beteg időket élünk, ahol
pacsirta helyett a holló dalol.
Itt a halál is másként válogat,
magának szüli az idegen királyokat.
És én az idő ráncos homlokán
csak lépkedek apáim nyomdokán.
Tudd, fejemre nem kell holmi babér,
ereimben egyre lassabban kering a vér.
Tudom, a virág feje egyszer lehull,
szirmaival a langyos szél messze fut.
De amíg lelked s ruhád hófehér,
nekem elég egy csöppnyi lüktetés.
S ha szíved is tiszta, mint a hegyi patak,
megbújok benne, mint díszes koi-halak.
Ölelj magadhoz, én kicsi társam,
ebben az őrült, vad rohanásban.
Mielőtt magához húz az örökös álom,
átgázolok veled én életen s halálon.

angyalka146

A kereső

Keresem azt, aki voltam,
a múlton el-elmerengve.
Belátom, ki akkor voltam,
már csak egy emlék és az,
aki voltam, eltűnt a feledésbe.
Miért bukkan fel mégis és
kísért sorsaim halovány emléke?

Keresem azt, aki vagyok,
nem tudom, jó úton járok-e.
Félek, csak egy újabb
elvesztegetett életet élek,
és az, kinek lennem kellene,
hasztalan kiált, lelkem
tovább sorvad az ember-létben.

Keresem azt, ki lehetek,
vág্যakozok érte.
Látom a messzi jövőben magam,
amint lelkem újra szárnyra kap
és én felrepülök hozzád az Égbe!
Hacsak Samael le nem taszít
újra a Mélységbe...

Digital Art
11.12